

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 22021-06

בפני כב' השופטת חנה ריש רוטשילד

התובעת א'

על ידי ב"כ עוה"ד פסח קניר ויהונתן קניר

- נ ג ד -

ד'

הנתבע

על ידי ב"כ עוה"ד רן רייכמן

כתבי עת:

ריקרדו בן - אוליאל, "חשבון בנק משותף -", משפטים, י (תש"ם)
"פתיח", משפטים, מב (יולי 2012) 1

כתבי עת:

ריקרדו בן - אוליאל, "חשבון בנק משותף -", משפטים, י (תש"ם)

חקיקה שאוזכרה:

חוק יחסי ממוץ בין בני זוג, תשל"ג-1973

חוק החוזים (חלק כללי), תשל"ג-1973

מיני-רציו:

* במסגרת תביעות הרכוש, נפסק בין היתר, כי יש בהפקדת הכספים שהתקבלו בתמורה לדירה – שהזכויות בה היו רשומות 2/3 ע"ש האיש ו-1/3 ע"ש האישה – בחשבון הבנק המשותף, כדי להעיד על כך שחלקו של כל אחד מבני הזוג בכספים המופקדים הוא מחצית (לא בהתאם לחלקו בזכויות בדירה); בנוגע לזכויות האיש ב"מוניטין" שצברה האישה, ביהמ"ש שוכנע כי אכן קיים פער משמעותי בכוח השתכרותם של בני הזוג, אולם בנסיבות, אין מקום לפיצוי האיש; בתביעת המזונות, נפסק בין היתר, כי בשים לב לפער בהכנסות ולנוכח העובדה, כי משנפרדו בני הזוג, על האיש לדאוג גם לצרכיו, לרבות מקום מגורים משלו, על האיש לשאת בצרכיהם ההכרחיים של הילדים בלבד. (צרכים מדין צדקה יוטלו על האם).

* משפחה – יחסי ממון בין בני-זוג – חשבון בנק משותף

* משפחה – יחסי ממון בין בני-זוג – נכסי קריירה

* משפחה – מזונות ילדים – חובת האב בתשלומם

* משפחה – מזונות ילדים – חובת האם בתשלומם

הכרעה בשלוש תביעות: תביעה רכושית שהגישה האישה ותביעה רכושית שהגיש האיש וכן תביעת מזונות שהגישו ילדיהם של בני-הזוג (ר' יליד 1996 ותאומות, ילידות 2002) כנגד האיש. בני הזוג נישאו זל"ז כדמו"י בחודש ינואר 1996 והתגרשו ביולי 2009 בין הצדדים קיימים פערי הכנסות משמעותיים. האישה בעלת עסק עצמאי לאדריכלות ולעיצוב פנים, מתכנתת פרויקטים גדולים ויש לה, בין השאר, לקוחות המשתייכים ל"אלפיון העליון" בעוד שבמהלך הנישואין קרס עסקו של האיש, הוא היה מובטל תקופה ארוכה ובעת הגשת התביעות השתכר כ-6000 ₪. נוכח הסכמות שהתגבשו במהלך ההליכים המשפטיים, השאלות, העיקריות, אשר נותרו להכרעה הן: חלוקת הכספים בחשבון הבנק המשותף. וביתר פירוט, האם כטענת האישה יש בהפקדת הכספים שהתקבלו בתמורה לדירה בחשבון הבנק המשותף, כדי להעיד על חלקו של כל אחד מבני הזוג בכספים המופקדים (מחצית לכל אחד) או שמא יש לקבוע, כטענת האיש, כי זכותו של כל אחד מבני הזוג בכספים הללו תואם את חלקו בזכויות בדירה (1/3 לאישה, 2/3 לאיש); קביעת זכות האיש לזכויות, מכל מין וסוג שהוא, הקיימות ו/או רשומות בשם האישה ו/או המגיעות לה ו/או המוחזקות על ידה, והיקפן, ובמרכזן "המוניטין" שצברה האישה במהלך חיי נישואיהם של בני הזוג; עתירת האיש לכספים שהיו המופקדים בחשבון בבנק א' ועתירת האישה לכספים שהיו מופקדים בחשבון בבנק ב'; זכות הילדים למזונות ושיעורם.

ביהמ"ש לענייני משפחה פסק:

תביעות הרכוש:

החשבון המשותף: בשורה ארוכה של פסקי דין נקבע, כי פתיחת חשבון בנק משותף אין בה כשלעצמה כדי להצביע על שיעור הבעלות של כל אחד מבעלי החשבון המשותף בכספים המופקדים בו וכי אין בפתיחתו של החשבון כדי להצביע על כך שהכספים אשר הופקדו בו על ידי אחד השותפים ניתנו לשותף האחר לחשבון במתנה גמורה. קל וחומר שהדברים נכונה שעה שכטענת הנתבע הבנק אינו מאפשר פתיחת חשבון משותף אשר הבעלות בכספים המופקדים בו תהיה בשיעורים שונים. התשובה לשאלה, האם, בנסיבות בהן כל הכספים או חלק מהם הופקדו על ידי אחד השותפים, יהיה בעצם הפקדתם בחשבון המשותף משום הקניית מתנה, אם לאו, תלויה בנסיבות המקרה. נטל ההוכחה, כי בעל הכספים התכוון ליתן את הכספים או חלקם במתנה לשותף לחשבון, מוטל על שכמו של הטוען לכך.

שונים פני הדברים שעה שמדובר בבני זוג. כאן קבעה הפסיקה, כי משהופקדו הכספים בחשבון בנק משותף, חזקה היא, כי הם משותפים לבני הזוג, אלא אם יוכח, כי הוסכם ביניהם אחרת, ואין זה משנה מה היתה השקעתו של כל אחד מבני הזוג בחשבון. חזקה זו ניתנת לסתירה. נטל ההוכחה, כי כוונת בני הזוג היתה שונה, ובענייננו, כי חלקו של האיש בכספים יהיה 2/3 ואילו חלקה של האישה יהיה 1/3 בלבד, מוטל על שכמי האיש.

בנקודה זו – הוכחת הבעלות – נראה, כי יש ליתן משקל גם למקורם של הכספים המופקדים בחשבון המשותף ולדין החל על בני הזוג. דהיינו, האם מדובר, למשל, בכספים אשר התקבלו בירושה או במתנה ואשר, בהעדר הוכחה אחרת, הדין, [חוק יחסי ממון](#) והפסיקה, ייחדו אותם לבן הזוג אשר קיבל אותם. עם זאת, אין די באמור כדי לסתור את החזקה, ונטל ההוכחה לסתור אותה מוטל על שכמי הטוען לכך. במקרה דנן, על אף שמקור הכספים בחשבון המשותף הוא בתמורה שנתקבלה ממכירת הדירה על ידי בני הזוג, דירה, אשר הזכויות בה היו רשומות 2/3 על שם האיש ו-1/3 על שם האישה, לא עלה בידי האיש לסתור את החזקה בדבר הבעלות המשותפת בחשבון.

מוניטין – כושר השתכרות: סעיף 8(2) [לחוק יחסי ממון](#) מאפשר "לקבוע שאיזון שווי הנכסים, כולם או מקצתם, לא יהיה מחצה על מחצה, אלא לפי יחס אחר שיקבע בהתחשב, בין השאר, בנכסים עתידיים, לרבות בכושר ההשתכרות של כל אחד מבני הזוג;". הכללת כושר ההשתכרות במסגרת השיקולים, בהם יש להתחשב בעת קביעת האופן בו יאוזנו המשאבים, מצביעה ומלמדת, כי המחוקק לוקח בחשבון את העובדה שמדובר בנכס אשר קיים קושי משמעותי בהערכת שווי, וכפועל יוצא מוליכה למסקנה, כי המחוקק אינו רואה כושר זה כנכס הנכלל בנכסים ברי האיזון המנויים בסעיף 5 לחוק. כפועל יוצא מהעובדה שכושר ההשתכרות הוכר רק כגורם בו יש להתחשב בעת איזון המשאבים נראה, כי על המשקל שיש לייחס לכושר ההשתכרות חל גם הכלל הקבוע ברישת סעיף 8, דהיינו, כי חלוקת הרכוש תושפע מקיומו של כושר ההשתכרות ב"נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת".

ניתן למצוא בפסיקה מספר שיקולים מנחים לצורך הכרעה בשאלה, האם התקיימו "נסיבות מיוחדות המצדיקות" קביעת איזון בשיעור שונה ממחצה על מחצה נוכח קיומו של פער בכושר ההשתכרות בין בני הזוג, אם לאו. לצורך זה ניתן למנות בין השאר את הגורמים הבאים: היקף הפער בכושר ההשתכרות בין בני הזוג; משך הנישואין; היקף הצמיחה של כושר ההשתכרות במהלך חיי הנישואין; מידת ההשקעה של כל אחד מבני הזוג בפיתוח הקריירה; מידת התמיכה של כל אחד מבני הזוג לצורך הגברת כושר ההשתכרות של בן הזוג האחר; ויתור משמעותי של בן הזוג על האפשרות להתפתח מבחינה מקצועית על מנת לאפשר את התפתחותו המקצועית של בן הזוג האחר; השפעת הכישרון האישי על כושר ההשתכרות.

בענייננו, ביהמ"ש שוכנע כי קיים פער משמעותי בכושר השתכרותם של בני הזוג, אולם בנסיבות, אין מקום לפיצוי האיש. בחינת הדברים מצביעה ומלמדת, כי, מחד, האישה סיימה את לימודי האדריכלות, למעט הבחינות לקבלת התואר, עוד לפני נישואיהם של בני הזוג; הצלחתה של האישה לא היתה פרי הקרבה של האיש על התפתחותו המקצועית, אלא, בעיקר, פרי כישוריה המקצועיים. לא הוכח ולא נטען, כי במהלך התקופה מאז סגירת העסק של האיש עמדו בפניו אפשרויות כלשהן לפיתוח קריירה אישית, אשר הוא ויתר עליהן; לא ניתן להתעלם מכך שבמהלך תקופת ממושכות האיש לא עבד והאישה היא זו אשר נשאה בנטל הכלכלי של המשפחה. מאידך, כאמור המדובר בבני זוג אשר היו נשואים תקופה של כ-10 שנים, במהלכה נולדו להם 3 ילדים. האיש טיפל בהנהלת החשבונות של העסק, הוצאת חשבוניות וכל הכרוך בטיפול אל מול רואה החשבון; אמנם, לכל אורך התקופה (או מרביתה) העסיקו בני הזוג "או-פר" לטיפול בילדים ובבית, אולם, ביהמ"ש שוכנע כי הגם שתרומתו של האיש לניהול משק הבית וגידול הילדים לא עלתה כדי הקרבה מצידו, אין ספק, כי הוא היה שותף לניהול משק הבית והתחלק עם האישה בכל הכרוך לגידול הילדים. בנסיבות האמורות, סבר ביהמ"ש מלכתחילה, כי ראוי היה לקבוע "פיצוי"

לאיש, שיהיה בו כדי לשפר את עמדת המוצא של האיש בעת צאתו לחיים החדשים וכדי לצמצם, במידת מה, את חוסר השוויון שבין בני הזוג. אולם, לנוכח התנהגותו של האיש – שניסה לפגוע באישה ובעסקה במהלך המשבר ביחסיהם – אין מקום להורות כן. מעשיו אלה של האיש, מחד, ועתירתו למחצית מהמוניטין שצברה האישה, מאידך, נגועים בחוסר תום לב. אשר לטענה כי לא היה בדיווחיה של האישה לרשויות המס כדי לשקף את הכנסותיה בפועל. הרי שטענה זו הוכחה. ברם, אל לאיש להלין על האמור ולסמוך טענותיו על עובדה זו, באשר הוא היה שותף להתנהלות האמורה. כפועל יוצא, האיש מושק מלטעון כנגד תקפות ההצהרות שבדו"חות.

חשבונות הבנק: אשר לחשבון המשותף בבנק א', הוכח, כי האישה משכה מהחשבון 38,962 ₪. טענת האישה כי המשיכות האמורות באו בעקבות משיכות שנעשו על ידי האיש לא הוכחה. לפיכך, על האישה לשלם לאיש סך של 38,962 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק החל מיום משיכת הכספים ועד ליום התשלום בפועל.

אשר לחשבון בבנק ב': הוכח, כי האיש משך סך של 235,000 ₪ מחשבון הבנק בבנק ב', שהתנהל בשמו בסמוך לתחילת ההליכים המשפטיים. במצב זה, לכאורה היה מקום להורות, כי האישה זכאית למחצית הסך האמור. עם זאת סעיף 8(1) לחוק יחסי ממון מקנה לביהמ"ש שיקול דעת "לקבוע נכסים נוספים על המפורטים בסעיף 5 ששוויים לא יאוזן בין בני הזוג". יצויין, כי בפסיקת בתי המשפט לא נמצא כמעט כל התייחסות לשיקולים אשר על ביהמ"ש להפעיל בבואו לדון בהפעלת סעיף 8(1) לחוק, ונראה, כי בחלק ניכר מהמקרים, בייחוד אלו אשר עסקו בפנסיה, נבחנו הדברים במסגרת סעיף 8(2) לחוק. עם זאת, בפסק דינה של כב' הנשיאה ד' בייניש בג"צ 4178/04 פלונית נ' בית הדין הרבני לערעורים (להלן: "פרשת פלונית") נקבע, כי אחד הפרמטרים להחלטה בשאלה, האם להוציא נכס מכלל הנכסים העומדים לאיזון, הוא, מהי מידת יכולתו של בן הזוג להשתכר בעתיד ומהו היקף הפערים ביכולת ההשתכרות. נוכח נסיבות המקרה, ובייחוד ההפרשים בכושר ההשתכרות העתידי של בני הזוג, והגם שנקבע, כי, בנסיבות המקרה, אין לקבל את עתירתו של האיש למחצית נכסי הקריירה (המוניטין כהגדרתו) של האישה, נקבע כי יש להוציא את הסכום האמור מכלל הנכסים ברי האיזון.

התביעה למזונות: בבע"מ 3432/09 פלוני נ' פלונית ניתח כב' השופט א' רובינשטיין את הדרך בה יבחן ביהמ"ש את הכנסות הצדדים לצורך החיוב במזונות. לדבריו, בעת קביעת גובה המזונות, השיקול המנחה הוא צרכי הילדים. לצד זאת, ישנה התחשבות ביכולת הכלכלית. בעת הערכתה של זו ההסתכלות היא רחבה; היא נגזרת לא רק מן המשכורת – בודאי לא משורת ה"נטו" שלעתים קרובות אינה משקפת תמונה מלאה, אלא מסך כל המקורות הכלכליים העומדים לרשות משלם המזונות, כולל נכסים, חסכונות, ואף פוטנציאל ההשתכרות. בכגון דא הדגש אינו בשאלה כמה משתכר האב או מהי משכורתו הפנויה, אלא כמה כספים יכול הוא להקצות לצרכי ילדיו. במקרה דנן, ביהמ"ש שוכנע, כאמור, כי אין בהצהרותיה של האישה לרשויות, כדי לשקף את הכנסותיה בפועל וכי אלו עולות על המוצהר על ידה. בנסיבות העניין, ביהמ"ש מעריך את הכנסות האישה נכון ליום הגשת התביעה בסך של כ-20,000 ₪ נטו לחודש. מנגד, ביהמ"ש שוכנע כי הכנסות האיש השתקפו ומשתקפות בתלושי השכר שהוצגו על ידו: כ-6,000 ₪ לחודש בעת הגשת התביעה וכ-7,300 ₪ לחודש נכון למועד שמיעת ההוכחות. כן צובר האיש מידי חודש כספים בקופת גמל. בנוסף, לאור הקביעה לעיל כי הפקדון בסך 235,000 ₪, אשר היה מופקד בבנק ב' לא יאוזן ויישאר בבעלותו של האיש, הרי בבחינת יכולתו הכלכלית של בני הזוג והכנסותיו יש לזקוף למסגרת הכספים העומדים לרשותו לצורך תשלום דמי המזונות את הסך האמור, כמו גם פירותיו, וכן ובנוסף את חלקו בתמורת מכירת הדירה ופירותיה.

בנסיבות העניין, בשים לב לפער בהכנסותיהם של בני הזוג, לשיעור הכנסותיו של האיש ולעובדה, כי משנפרדו בני הזוג, על האיש לדאוג גם לצרכיו, לרבות מקום מגורים משלו. ביהמ"ש סבור, כי יש לחייב

את האיש לשאת בצרכיהם ההכרחיים של הילדים בלבד ואילו כאשר לצרכים אשר החיוב בהם הוא מדין צדקה אלו יוטלו על האם. הדברים האמורים מתיישבים עם המגמה הניכרת בפסיקה לאיזון בחבות ההורים במזונות בהתאם ליכולתם.

אשר לצרכים, נפסק בין היתר, כי בשים לב לגילן של התאומות בעת הגשת התביעה, היה על האיש לשאת גם בדמי הטיפול עבורן כחלק מהצרכים ההכרחיים של התאומות וזאת עד לגיל שש, שאז הם נופלים בגדר צרכים אשר החיוב בהם הוא מדין צדקה. עם זאת, ביהמ"ש סבור, כי יש לכלול לפחות חלק מדמי הטיפול להן זכאיות התאומות גם לאחר מועד זה בגדר חיוביו של האיש, כאשר, אין חולק, כי אלמלא הטיפול אשר ניתן לתאומות בתקופה זו, לא היה בידי האישה לעבוד ולהשתכר, קל וחומר בהיקף בו היא משתכרת.

עוד בין היתר, חלקם של הילדים בהוצאות אחזקת הדירה (מחצית) מסתכם בסך שלכ 3,450 ₪ לחודש. עם זאת בשים לב למצבו הכלכלי של האיש ביהמ"ש אינו סבור שיש לחייב את האיש בתשלום הסך האמור אלא לקבוע את החיוב בהתאם לשכר דירה ראוי לדירה בת ארבעה חדרים באיזור זה ולהעמיד את החיוב על סך של 3,000 ₪ לחודש.

בסופו של יום נפסק כי עד ליום 1.9.2008, המועד בו החלו התאומות ללמוד בבית הספר, יש לחייב את האיש לשלם לאישה עבור מזונות הילדים את הסך של 6,750 ₪ לחודש כקבוע בהחלטה למזונות זמניים; החל מהמועד האמור יפחת החיוב ויעמוד על סך של 5,600 ₪ ש"ח. בשים לב להיקף החיוב במזונות הבן והיקף צרכיו, לרבות הצרכים שמדין צדקה, ביהמ"ש אינו מוצא מקום להורות על הפחתת המזונות המשולמים עבורו לאחר שימלאו לו 15 שנים (עד גיל 18).

פסק דין

ההליך

1. בפסק דין זה הנני נדרשת להכריע בשלוש תביעות -

האחת - [תמ"ש 22021/06](#) - תביעה, אשר הוגשה על ידי הגב' א' (להלן: "האישה") בה היא עתרה, בין השאר, למתן פסק דין המצהיר, כי היא זכאית למחצית מכלל הזכויות אשר נצברו על שם אישה, מר ד' (להלן: "האיש"); כי בית המשפט יורה על איזון של כלל הזכויות בחשבון הבנק המשותף של האיש והאישה (האיש והאישה ביחד להלן: "בני הזוג") בבנק ..., סיני ..., שמספרו ... (להלן: "החשבון המשותף") ועל חלוקת הכספים המופקדים בו בחלקים שווים (להלן: "תביעת האישה" או "התביעה הרכושית").

השנייה - תמ"ש 22022/06 - תביעה, אשר הוגשה על ידי ילדיהם של בני הזוג (הילדים, כהגדרתם להלן), בה עתרו הילדים לחיובו של האיש במזונותיהם (להלן: "התביעה למזונות");

השלישית - תמ"ש 22028/06 - תביעה, אשר הוגשה על ידי האיש, בה הוא עתר, בין השאר, לסעד הצהרתי לפיו הכספים המופקדים בחשבון הבנק המשותף שייכים לבני הזוג בחלקים

כדלקמן: 2/3 לאיש ו - 1/3 לאישה; לחייב את האישה להשיב לאיש חלק יחסי מהכספים אשר נמשכו על ידה מהחשבון המשותף בצירוף ריבית חריגה; להורות כי האיש זכאי למחצית מהמוניטין האישי והעיסקי של האישה; לקבוע, כי האיש זכאי למחצית מכלל הזכויות, מכל מין וסוג שהוא, הקיימות ו/או רשומות בשם האישה ו/או המגיעות לה ו/או המוחזקות עברה, מכל מין וסוג שהוא (להלן: "תביעת האיש").

2. נוכח הסכמות שהתגבשו במהלך ההליכים המשפטיים, השאלות, העיקריות, אשר נותרו להכרעת בית המשפט הן כדלקמן:

הראשונה - חלוקת הכספים בחשבון הבנק המשותף; השנייה - קביעת זכות האיש לזכויות, מכל מין וסוג שהוא, הקיימות ו/או רשומות בשם האישה ו/או המגיעות לה ו/או המוחזקות על ידה, והיקפן, ובמרכזן "המוניטין" שצברה האישה במהלך חי נישואיהם של בני הזוג; השלישית - עתירת האיש לכספים שהיו מופקדים בחשבון בבנק א' כהגדרתו להלן ועתירת האישה לכספים שהיו מופקדים בחשבון בבנק ב' הגדרתו להלן; הרביעית - זכות הילדים למזונות ושיעורם.

רקע עובדתי

3. בטרם אפנה לדון בשאלות שפורטו לעיל, אקדים ואפרט את העובדות העיקריות הרלבנטיות להכרעה בפלוגתאות שבמחלוקת:

- 3.1 בני הזוג נישאו זל"ז כדמו"י בחודש ינואר 1996. במועד נישואיהם של בני הזוג היה האיש כבן 33 שנים והאישה היתה כבת 22.5 שנים.
- 3.2 מנישואיהם נולדו לבני הזוג שלושה ילדים: הבן, ר' יליד 1996 והתאומות, ילידות 2002 (להלן: "התאומות"; שלושת הילדים ביחד, לעיל ולהלן: "הילדים").
- 3.3 עובר לנישואיהם של בני הזוג היתה האישה במעמד סוציו-אקונומי נמוך.
- 3.4 בעת נישואיהם היה לאיש עסק למכירת שיש ואריחים בשם ... (להלן: "עסקו של האיש"). נוכח המשבר בענף הבנייה נפגע עסקו של האיש ונסגר בשנת 1999. מאז סגירת עסקו של האיש ועד לתחילת ההליכים המשפטיים, לא עלה בידי האיש להשתלב במקום עבודה מסודר, והוא החליף שלושה מקומות עבודה ובחלק מהזמן אף היה מובטל.

- 3.5 בחודש אוגוסט 1995, סיימה האישה את הלימודים ב... לקבלת תואר הנדסאי אדריכלות וכל שנותר לה היה לסיים את הבחינות הדרושות לקבלת התואר. זמן קצר לאחר נישואיהם של בני הזוג הרתה האישה. בנסיבות אלו לא השלימה האישה את הבחינות הדרושות לקבלת התואר והיא השתלבה בעבודה בעסקו של האיש.
- 3.6 בשנת 1999 הקימה האישה עסק עצמאי לאדריכלות ולעיצוב פנים (להלן: "העסק"). בתחילה נוהל העסק במקום בו נוהל עסקו של האיש. האישה השקיעה את מרצה ויכולותיה בעסק אשר הלך והתפתח.
- 3.7 במהלך שנת 2005 קיבלה האישה פרוייקט לעצב מחדש את אולם התצוגה של חברת ... (להלן: "הפרוייקט"). לצורך ביצוע הפרוייקט נעזרה האישה במספר עובדים, חלקם שכירים וחלקם קבלני משנה.
- 3.8 האיש עזר לאישה בפעולות שונות הכרוכות בניהול העסק, בעיקר בכל הקשור לניהול החשבונות.
- 3.9 בתחילת חייהם המשותפים של בני הזוג ובתקופה הראשונה לחיי נישואיהם, הם התגוררו בדירה הנמצאת ב..., אשר היתה בבעלות הוריו של האיש (להלן: "דירת ההורים").
- 3.10 ביום 21.2.00 נמכרה דירת ההורים תמורת סך של \$ 292,500 (להלן: "תמורת דירת ההורים"). בסמוך למועד האמור רכשו בני הזוג דירה ב... (להלן: "הדירה"). תמורת הדירה הסתכמה בסך של \$ 400,000. התמורה שולמה על ידי בני הזוג הן מתמורת דירת ההורים והן ממשאביהם הכספיים של בני הזוג. המקור למימון ההפרש בין תמורת דירת ההורים לבין תמורת הדירה שנוי במחלוקת. בנוסף לאמור לעיל, במסגרת רכישת הדירה, שולם סך של 29,000 ₪ כמס הרכישה. הסך האמור שולם על ידי האיש מתוך הכספים אשר נצברו בחשבון עסקו של האיש. בני הזוג שיפצו את הדירה. הוריו של האיש השתתפו במימון של חלק מעלות השיפוץ. הזכויות בדירה נרשמו כדלקמן: שלישי (1/3) על שם האישה ושני שלישי (2/3) על שם האיש.
- 3.11 ביום 31.3.05 נמכרה הדירה תמורת סך של \$ 598,000.
- 3.12 התמורה שהתקבלה עבור הדירה הופקדה בחשבון הבנק המשותף אשר נפתח על ידי בני הזוג לצורך הפקדת כספי התמורה ואשר רשום על שם בני הזוג.

- 3.13 בעקבות מכירת הדירה עברו בני הזוג והילדים (להלן ביחד: "המשפחה") להתגורר בדירה שכורה ב... (להלן - "דירת המגורים"), בה הם התגוררו עד לפרוץ המשבר בחיי נישואיהם. דמי השכירות בגין דירת המגורים הסתכמו בסך של 1,150 דולר לחודש.
- 3.14 מאז ראשיתם לוו היחסים בין בני הזוג במשברים. בשנת 2006 חלה התדרדרות חמורה ביחסייהם, אשר לוותה באלימות וכפועל יוצא בתלונות הדדיות של בני הזוג במשטרה. ביום 7.5.06 הגישה האישה לבית משפט זה תביעה להחזקת הילדים ([תמ"ש 22020/06](#)) (להלן: "התביעה למשמורת") וכן את התביעה הרכושית. ביום 31.5.06 הגישה האישה את התביעה למזונות.
- 3.15 כשלושה חודשים לאחר הגשת התביעות, ביום 1.8.2006, עזב האיש את דירת המגורים.
- 3.16 האישה והילדים המשיכו לגור בדירת המגורים.
- 3.17 בהחלטת מיום 14.11.2006 חוייב האיש בתשלום מזונותיהם הזמניים של הילדים בסך 6,740 ₪ לחודש, כשסכום זה צמוד לשיעור עליית מדד המחירים לצרכן (להלן: "דמי המזונות הזמניים").
- 3.18 ביום 29.4.07 הגיש האיש את תביעתו הרכושית.
- 3.19 בחודש יולי 2009 התגרשו בני הזוג.
- 3.20 במהלך השנים הוקדש זמן רב להליכים בתביעת המשמורת. בפסק הדין אשר ניתן על ידי תביעה למשמורת, ביום 21.4.10, קבעתי, כי האישה תהא ההורה המשמורן של הילדים וכי הילדים ישהו אצל האיש במועדים שפורטו שם.
- 3.21 בהחלטת מיום 14.6.11 הוקטן סכום דמי המזונות הזמניים והועמד על סך 6,200 ₪ כשאף סכום זה צמוד למדד המחירים לצרכן.
- 3.22 במהלך תקופת ההליכים המשפטיים ובהסכמת בני הזוג, נמכר רכב, אשר היה רשום על שם האיש (להלן: "הרכב"), ותמורתו חולקה בחלקים שווים בין בני הזוג.

הזכויות בכספים אשר התקבלו בתמורה למכירת הדירה

4. השאלה העומדת להכרעה בפני בעניין זה הינה האם יש בהפקדת הכספים שהתקבלו בתמורה לדירה בחשבון הבנק המשותף, כדי להעיד על חלקו של כל אחד מבני הזוג בכספים המופקדים או שמא יש לקבוע, כי זכותו של כל אחד מבני הזוג בכספים הללו תואם את חלקו בזכויות בדירה.

5. טענות האיש

- 5.1 אין בהפקדת כספי התמורה של הדירה בחשבון המשותף כדי להעיד על שיעור הבעלות של כל אחד מבני הזוג בכספים הללו.
- 5.2 הוכח, כי התמורה ששולמה עבור רכישת הדירה שולמה ממשאביו של האיש בלבד. על אף האמור לעיל, האיש איפשר לאישה להירשם כבעלת 1/3 מהזכויות בדירה. במשך כל השנים לא טענה האישה כל טענה כנגד הרישום.
- 5.3 בין בני הזוג היתה הסכמה בעל פה, כי הזכויות בכספים יהיו בהתאם לשיעור הזכויות בדירה; זאת, למרות שהכספים הופקדו בחשבון משותף. תימוכין לטענה זו ניתן למצוא בכך שבני הזוג לא השתמשו בכספים מאז הפקדתם.
- 5.4 בשנים שקדמו לרכישת הדירה, לוו יחסיהם של בני הזוג בויוכוחים, מעשי אלימות, ועלילות שווא מצד האישה כנגד האיש, כאשר בעקבות אחת מהתלונות הרחיקה המשטרה את האיש מהדירה. טענותיה של האישה על הרמוניה בתקופה זו סותרות את דבריה בהודאתה במשטרה מאותה תקופה.

6. טענות האישה

- 6.1 בהתאם לפסיקה יש לראות בבעלים של חשבון בנק משותף כשותפים שווי זכויות בחשבון, אלא אם הוכח אחרת (ע"א 679/76 אילה סלי נ' עיזבון המנוח קרל שפר, פ"ד לב(2) 785 (1978) (להלן: "סלי נ' שפר"), 789 וכן תמ"ש (נצרת) 3190/07 ב.ב.נ' א.נ. (המאגר המשפטי נבו, 2011)). נטל ההוכחה לסתור את האמור מוטל על האיש. האיש לא הרים נטל זה.
- 6.2 בני הזוג היו שותפים ושררו ביניהם יחסי אימון. דוגמא לכך היא הודאת האיש, כי, למרות שהרכב מומן מכספי האישה והיה בבעלות משותפת שלהם, מטעמי נוחות הוא נרשם על שמו של האיש בלבד, ואין ברישום כדי להעיד על הזכויות בו.
- 6.3 ממועד נישואיהם וגם לאחר לידת ר' התגוררו בני הזוג בדירת ההורים. דירת ההורים נמכרה תמורת סך של כ - 292,000 דולר. האישה שיפצה את הדירה,

- השביחה אותה וגרמה לכך שדירה שתימכר במחיר הגבוה בכ - \$ 60,000 מעבר למחיר השוק.
- 6.4 התמורה שהתקבלה עבור דירת ההורים שימשה למימון הדירה. יתרת התמורה מומנה בחלקה (סך של 140,000 ₪) כ - \$ 34,431 לפי השער היציג של הדולר ביום (התשלום) מכספים אישיים של האיש ואילו היתרה כמו גם העלויות של שיפוץ הדירה מומנו, בעיקר, מכספים אשר נצברו על ידי בני הזוג במהלך הנישואין.
- 6.5 לאחר רכישתה של הדירה היא שופצה על ידי האישה. כתוצאה מהשיפוץ עלה שווייה של הדירה, והיא נמכרה תמורת סך של \$ 590,000.
- 6.6 טענת האיש, כי יחסיהם של בני הזוג התדרדרו וכי כשלושה חודשים לפני מכירת הדירה תקפה אותו האישה, מחזקת דווקא את טענת האישה, כי בהפקדת הכספים בחשבון המשותף יש כדי להעיד על הזכויות בהם. חזקה היא, כי אדם, אשר יחסיו עם בן זוגו נמצאים במשבר, לא יפקיד את הכספים שיתקבלו בתמורה לדירה הרשומה בחלקים לא שווים בחשבון משותף, לולא הסכים לכך שהכספים המופקדים בחשבון יהיו משותפים לבעלי החשבון בחלקים שווים ביניהם. קל וחומר נוכח העובדה שמכירת הדירה היתה לאחר כעשר שנות נישואין, אשר במהלכן נולדו לבני הזוג שלושה ילדים.
- 6.7 בעת פתיחת החשבון היה בבעלות האיש לפחות חשבון בנק אחד אשר היה רשום בשמו, אך הוא בחר להפקיד את תמורת הדירה לחשבון המשותף.
- 6.8 בהסכם המכירה של הדירה נקבע, כי התמורה תשולם למוכרים במספר שיקים בנקאים אשר יהיו לפקודתם של בני הזוג. האיש לא ביקש להפריד בין התשלומים ולחלקם בין בני הזוג בהתאם לשיעור חלקם הרשום של בני הזוג בדירה.

דין

7. בשורה ארוכה של פסקי דין נקבע, כי פתיחת חשבון בנק משותף אין בה כשלעצמה כדי להצביע על שיעור הבעלות של כל אחד מבעלי החשבון המשותף בכספים המופקדים בו וכי אין בפתיחתו של החשבון כדי להצביע על כך שהכספים אשר הופקדו בו על ידי אחד השותפים ניתנו לשותף האחר לחשבון במתנה גמורה. (א"מ ראבילו, המתנה (פירוש לחוקי החוזים מיסודו של ג' טדסקי, מהדורה שנייה) 248). קל וחומר שהדברים נכונה שעה שכטענת הנתבע הבנק אינו מאפשר פתיחת חשבון משותף אשר הבעלות בכספים המופקדים בו תהיה בשיעורים שונים

8. התשובה לשאלה, האם, בנסיבות בהן כל הכספים או חלק מהם הופקדו על ידי אחד השותפים, יהיה בעצם הפקדתם בחשבון המשותף משום הקניית מתנה, אם לאו, תלויה בנסיבות המקרה. נטל ההוכחה, כי בעל הכספים התכוון ליתן את הכספים או חלקם במתנה לשותף לחשבון, מוטל על שכמו של הטוען לכך (ראה [ע"א 268/81 ברעם נ' גרטי, פ"ד לח\(2\) 45 \(1984\), 48](#)).

9. שונים פני הדברים שעה שמדובר בבני זוג. כאן קבעה הפסיקה, כי משהופקדו הכספים בחשבון בנק משותף, חזקה היא, כי הם משותפים לבני הזוג, אלא אם יוכח, כי הוסכם ביניהם אחרת, ואין זה משנה מה היתה השקעתו של כל אחד מבני הזוג בחשבון.

כדברי כב' השופט ויתקון [בסלי נ' שפר](#), בעמ' 794:

"בעצם פתיחת חשבון בנק משותף של בעל ואישה קיימת בדרך כלל חזקה ששניהם שותפים בבעלות".

(ראו גם דברי כב' השופט גולדברג [בע"א 134/85 ויינשטוק נ' דביר, פ"ד מא\(2\) 666 \(1987\)](#), 669; דברי כב' השופט א' גולדברג [בע"א 655/89 מטלון נ' כץ, פ"ד מה\(3\) 845 \(1991\), 848](#)).

חזקה זו ניתנת לסתירה ([בע"מ 5710/09 פלונית נ' פלונית](#) (המאגר המשפטי נבו, 10.8.09)). נטל ההוכחה, כי כוונת בני הזוג היתה שונה, ובענייננו, כי חלקו של האיש בכספים יהיה 2/3 ואילו חלקה של האישה יהיה 1/3 בלבד, מוטל על שכמי האיש.

10. בנקודה זו - הוכחת הבעלות - נראה, כי יש ליתן משקל גם למקורם של הכספים המופקדים בחשבון המשותף ולדין החל על בני הזוג. דהיינו, האם מדובר, למשל, בכספים אשר התקבלו בירושה או במתנה ואשר, בהעדר הוכחה אחרת, הדין, [חוק יחסי ממון](#) והפסיקה, ייחדו אותם לבן הזוג אשר קיבל אותם (ראו, ד"ר ר' בן-[אוליאל, חשבון בנק משותף - הערכה ביקורתית, משפטים י'](#), 458 - 461). עם זאת, אין די באמור כדי לסתור את החזקה, ונטל ההוכחה לסתור אותה מוטל על שכמי הטוען לכך.

11. בענייננו, כאמור הוכח, כי:

המקור של הכספים בחשבון המשותף הוא בתמורה שנתקבלה ממכירת הדירה על ידי בני הזוג, דירה, אשר הזכויות בה היו רשומות 2/3 על שם האיש ו- 1/3 על שם האישה;

אין חולק, כי במועד מכירת הדירה והפקדת הכספים בחשבון המשותף היו בני הזוג נשואים כ- 10 שנים;

במועד רכישתה של הדירה, כ - 4 שנים לאחר הנישואין ועל אף שמקורות המימון היו בעיקרם כספים של האיש, נרשמו 1/3 מהזכויות בדירה בשמה של האישה;

בעת רכישת הדירה ורישום הזכויות בה באופן כאמור, היה לבני הזוג רק ילד אחד ואילו לאחר רכישתה נולדו לבני הזוג התאומות;

במהלך התקופה שמשנת 1999 ועד לשנת 2005 נשאה האישה בעיקר הנטל של פרנסת המשפחה;

הדירה שופצה שיפוץ מקיף על ידי בני הזוג, כשהאשה מסתייעת בכישוריה לצורך זה (ראה הצהרת בני הזוג בחוזה המכר (נ/10)), כאשר חלק ניכר מעלויות השיפוץ מומן על ידי משאבים משותפים של בני הזוג, אשר ניכר כי נצברו מהכנסות האישה;

כשלושה חודשים לפני מכירת הדירה והפקדת התמורה בחשבון הבנק המשותף, היה משבר עמוק ביחסי בני הזוג, אשר לוהו באלימות הדדית, ועל אף המשבר האמור מכרו בני הזוג את הדירה מתוך כוונה לרכוש דירה חליפית למגורי המשפחה, והפקידו את תמורת המכר בחשבון המשותף אשר הכספים המופקדים בו יועדו לרכישת הדירה החלופית;

מאז מכירת הדירה ועד למשבר ביחסי בני הזוג, במשך כשנה, הם לא עשו כל שימוש בכספים המופקדים בחשבון;

12. המסקנה המתבקשת ממכלול הנסיבות האמורות היא, כי לא עלה בידי האיש לסתור את החזקה בדבר הבעלות המשותפת בחשבון.

אגב, חיזוק למסקנה האמורה ניתן למצוא דווקא בטענת האיש, הגם שזו לא הוכחה, לפיה, כביכול עובר להפקדת הכספים בחשבון המשותף, הוסכם בין בני הזוג, בעל פה, כי הזכויות בכספים יהיו בהתאם לשיעור הזכויות בדירה; הטענה מלמדת, כי עובר להפקדה היו בני הזוג, לכל הפחות האיש, מודעים לתוצאות המשפטיות הנובעות מההפקדה של הכספים בחשבון בנק משותף (הדברים מקבלים משנה תוקף, כאשר מדובר בבני זוג שמודעים למצב המשפטי, אשר השכילו בעבר, נוכח פער גילים והכנסות, להגיע להסכמות בדבר רישום לא בחלקים שווים של זכויות בדירת המגורים שלהם, חרף היותם נשואים אז כבר כ - 4 שנים, וחרף היותם אז כבר הורים לבן משותף); בנסיבות אלה, שומה היה על האיש, לו באמת היה מעוניין שבני הזוג יגיעו להסכמה כנטען, לנקוט באמצעי להבטיח שלא תופעל החזקה המשפטית כאמור, ולהחתים את האישה על מסמך בדבר הסמכה כנטען; משלא עשה כן האיש, יש לראותו כמי שוויתר על זכותו לקבלת 2/3 מתמורת הדירה.

מוניטין - כושר השתכרות

13. טענות האיש

- 13.1 הלכה ידועה ומושרשת היא, כי נכסי קריירה הינם נכסים ברי חלוקה בין בני זוג וכי יש לחלקם גם במקרים בהם מדובר בעסק של אדם אחד, כמו רופא או עו"ד.
- 13.2 המוניטין וההון האישי והעסקי של האישה נצבר כולו במהלך חיי הנישואין, תוך שהאיש תורם ותומך בה.
- 13.3 הוכח, כי האישה מוכרת כמעצבת פנים ידועה, אשר לה לקוחות רבים מ"האלפיון העליון" וכי היא מקבלת שכר בסכומים גבוהים, אשר, לא אחת, אינם מקבלים ביטוי בספריה.
- 13.4 האישה העלימה מבית המשפט, כמו גם מהמומחה, חוזים עם לקוחות ואת ספר ההזמנות, כולו או חלקו.
- 13.5 בחוות הדעת של המומחה הוערך שווי המוניטין של האישה בסך של למעלה מ - 1,200,000 ₪. חוות הדעת שגויה ואינה משקפת את שווי המוניטין של האישה והאחרון עולה בהרבה על הסך האמור.
- 13.6 מנגד, הוכח, כי האיש, כלשונו, "לא סיפור הצלחה", עובד כסוכן מכירות ולמעשה מרוויח כיום סך של 6,500 ₪ בלבד .

14. טענות האישה

- 14.1 נטל ההוכחה, כי לאישה מוניטין, העומד לחלוקה, לא הורם על ידי האיש.
- 14.2 למעשה, האישה סיימה את עיקר לימודיה טרם הנישואין ובמועד הנישואין נותרו לה רק מספר בחינות לצורך קבלת התואר.
- 14.3 טענת האיש, כי החל משנת 2000 הוא הקדיש את עצמו כדי לסייע לאישה, תוך שהוא מקריב את הקריירה האישית שלו לטובת פיתוח הקריירה האישית שלה, לא הוכחה ואף נסתרה. במהלך השנים העסיקו בני הזוג "או-פר" והאיש היה פנוי לעסקיו ולענייניו.

- 14.4 תפקידו של האיש במהלך השנתיים האחרונות לחייהם המשותפים של בני הזוג התמצה בהוצאת חשבוניות ובהבאת העתקיהן לרואה החשבון.
- 14.5 חוות דעת המומחה שגויה ואף בית המשפט הביע ספק בדבר נכונותה.
- 14.6 לאחר קבלת חוות הדעת, האיש קיבל על עצמו את חוות הדעת, למעט הטענה בדבר העלמת חשבונית אחת, אשר הוצאה לחברת ----, ע"ס 69,425 ₪ ואשר לא הוצגה בפני המומחה מחמת התנהגותו של האיש.
- 14.7 בחוות הדעת נפלו טעויות רבות. כך, למשל, המומחה התעלם משכרה הראוי של האישה.
- 14.8 יש ללמוד בדרך של היקש ואנלוגיה לענייננו מהפסיקה אשר ניתנה לאחרונה ואשר התייחסה למשרדי עורכי דין, לגביהם נקבע שלא נצבר כל מוניטין.
- 14.9 העובדה שלאישה אין כל שווי או ערך כספי נלמדת מהרכוש אותו צברה ואשר פורט בהצהרת ההון לשנת 2005.

דיון

15. בטרם אדרש לטענות בעלי הדין אקדים ואפרט בקצירת האומר את הדין החל בנושא זכויות בני זוג בנכסי קריירה, אותם הם צוברים במהלך חיי הנישואין, וליתר דיוק במוניטין ובכושר השתכרות, כאשר, למעשה, בדרך כלל וכך גם בענייננו, הם מכוונים לאותו דבר, דהיינו, הכוונה לפער בין כושר ההשתכרות של בן הזוג האחד לבין כושר ההשתכרות של משנהו (ראו דברי המשנה לנשיאה אי ריבלין בבע"מ 4623/04 פלוני נ' פלוני, המאגר המשפטי נבו, 2006); להלן: "פרשת פלוני"; כושר זה הוא לדבריו (פסקה 12 לפסק הדין):

"... היכולת לעשות וליצור דבר-מה בעל ערך אובייקטיבי. הוא מושפע ממשתנים רבים ומגוונים, בהם כשרונותיו האישיים של האדם, המקצוע שבו בחר, השכלתו, ניסיונו והמוניטין האישי שרכש. חלק מכושר ההשתכרות אינו בא לאדם מן הטבע. הוא אינו טבוע בצופן הגנטי שלו. הוא פרי שקידה ומאמץ, למידה והתנסות. רכישתם של חלק מאלה, בעיקר רכישתה של השכלה, מצריכה זמן וכסף. הללו, בדרך כלל, עומדים לבני הזוג באופן מוגבל, והקצאתם תלויה בשיקולים שונים. כל זוג וסיפורו-שלו. העיקר הוא, שבני-הזוג עשויים לעמול יחד למען יגבר כושר ההשתכרות של אחד מביניהם, לרווחת המשפחה כולה. "הקריירה" של אותו פרט לא

נועדה אך לשם הערך האינדיווידואלי הטמון בה, אלא גם לשם הערך הקולקטיבי – פרנסתו של בן הזוג השני ופרנסתה של המשפחה כולה. אכן, הזמן המשפחתי הוא אחד, והוא נוצר בשניים. היכולת של כל אחד מבני הזוג להשיא את יכולת ההשתכרות שלו תלויה לא מעט בתרומת-זמן (ומשאבים אחרים) מצדו של בן הזוג האחר.”

(ראו גם פסקה 21 לפסק דינו; וכן ראה פסק דינה של כב' השופטת שי גליק בתמ"ש 52231/09 מ' ב' נ' ע' ב' (2011) ופסק דינו של כב' השופט נ' פלקסר בתמ"ש 3640/10 א' כ' נ' צ' כ' (המאגר המשפטי נבו (2012)).

נוכח האמור לעיל, הכיר בית המשפט העליון בצורך לאזן את הפערים בכושר ההשתכרות. עם זאת, בית המשפט העליון לא קבע כללים ברורים לאיזון, אלא נקבע, כי הדבר ייבחן בכל מקרה לגופו, תוך שבית המשפט מונה מספר מדדים לחישוב (פסקה 22 לפסק דינו של כב' המשנה לנשיאה א' ריבלין בפרשת פלוני).

16. לאחר פסק הדין בפרשת פלוני, בשנת 2008, תוקן חוק יחסי ממון (תיקון מספר 4, תשס"ט 2008). במסגרת התיקון נקבע בסעיף 8(2) לחוק, כי:

”8. ראה בית המשפט או בית הדין נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת, רשאי הוא, לבקשת אחד מבני הזוג - אם לא נפסק בדבר יחסי הממון בפסק דין להתרת נישואין - לעשות אחת או יותר מאלה במסגרת איזון המשאבים:

....

(2) לקבוע שאיזון שווי הנכסים, כולם או מקצתם, לא יהיה מחצה על מחצה, אלא לפי יחס אחר שיקבע בהתחשב, בין השאר, בנכסים עתידיים, לרבות בכושר ההשתכרות של כל אחד מבני הזוג;”

הכללת כושר ההשתכרות במסגרת השיקולים, בהם יש להתחשב בעת קביעת האופן בו יאוזנו המשאבים, מצביעה ומלמדת, כי המחוקק לוקח בחשבון את העובדה שמדובר בנכס אשר קיים קושי משמעותי בהערכת שוויו, וכפועל יוצא מוליכה למסקנה, כי המחוקק אינו רואה כושר זה כנכס הנכלל בנכסים ברי האיזון המנויים בסעיף 5 לחוק (לעניין זה ראה, פסק דינה המקיף של כב' השופטת נ' מיימון בתמ"ש (י-ם) 1933/09 א.ג.א. נ' י.ג.א.) [פורסם בנבו]. אמנם כב' השופטת נ' מיימון בוחנת גם אפשרות פרשנית שונה להוראות סעיפים 5 ו- 8(2) לחוק, אולם, סבורני, כי הפרשנות המפורטת לעיל היא הנכונה).

17. כפועל יוצא מהעובדה שכושר ההשתכרות הוכר רק כגורם בו יש להתחשב בעת איזון המשאבים נראה, כי על המשקל שיש לייחס לכושר ההשתכרות חל גם הכלל הקבוע ברישת

סעיף 8, דהיינו, כי חלוקת הרכוש תושפע מקיומו של כושר ההשתכרות ב"נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת".

18. ניתן למצוא בפסיקה מספר שיקולים מנחים לצורך הכרעה בשאלה, האם התקיימו "נסיבות מיוחדות המצדיקות" קביעת איזון בשיעור שונה ממחצה על מחצה נוכח קיומו של פער בכושר ההשתכרות בין בני הזוג, אם לאו. לצורך זה ניתן למנות בין השאר את הגורמים הבאים:

1. היקף הפער בכושר ההשתכרות בין בני הזוג.
2. משך הנישואין.
3. היקף הצמיחה של כושר ההשתכרות במהלך חיי הנישואין.
4. מידת ההשקעה של כל אחד מבני הזוג בפיתוח הקריירה.
5. מידת התמיכה של כל אחד מבני הזוג לצורך הגברת כושר ההשתכרות של בן הזוג האחר.
6. ויתור משמעותי של בן הזוג על האפשרות להתפתח מבחינה מקצועית על מנת לאפשר את התפתחותו המקצועית של בן הזוג האחר.
7. השפעת הכישרון האישי על כושר ההשתכרות.

(ראו בעניין זה ע"מ 5879/04 פלוני נ' פלונית, פ"ד נט(1) 193 (2004); פרשת פלוני; בע"מ 3664/07 פלוני נ' פלוני (המאגר המשפטי נבו (2007)).

19. בענייננו - אכן, שוכנעתי, כי קיים פער משמעותי בכושר השתכרותם של בני הזוג.

20. יש לבחון, אפוא, האם, בנסיבות המקרה, יש מקום להתחשב בקיומו של הפער האמור בעת איזון משאביהם של בני הזוג.

21. הנתונים השונים אשר הוכחו בפני מצביעים ומלמדים, כי:

תקופת הנישואין של בני הזוג עד למועד הקרע היתה כ - 10 שנים, אשר במהלכן נולדו להם שלושה ילדים;

כטענת האישה, למעשה, היא השלימה את לימודיה עוד בטרם נישאו בני הזוג;

עד שנת 1999, דהיינו בשלוש השנים הראשונות לנישואיהם של בני הזוג, עבד האיש במסגרת עסקו, ואילו האישה סייעה לו, מעת לעת, בעסקו, ועשתה לביתם. בעקבות המשבר בעסקו של האיש, החלה האישה לעבוד והשקיעה חלק ניכר מזמנה וממרכזה בפיתוח הקריירה;

לאחר תחילת עבודתה של האישה, היא הרתה וביום 25.9.02 נולדו התאומות;

במשך כל התקופה, מאז לידת התאומות ועד ליוני 2005, העסיקו בני הזוג "או-פר", אשר טיפלה בילדים ודאגה לכל הקשור בניהול משק הבית, בייחוד בתקופות בהן האיש עבד (עדות האיש, פרוטוקול הדיון מיום 10.9.06, עמ' 16, ש' 16 - עמ' 17, ש' 5; עמ' 22, ש' 24 - 25) גם בתקופות בהן לא היתה "או-פר" בבית, שהו התאומות במעון, החל משעות הבוקר המוקדמות ועד לשעה 16.00 (שם, עמ' 23, ש' 1 - 5). עם זאת, שוכנעתי, כי האיש תרם לגידול הילדים וכי, למעשה, הוא היה ההורה האחראי לטיפול בהם, כמו, למשל, לקיחה לטיפולים רפואיים, קשר עם בית הספר וכו' (עדות האיש אשר לא נסתרה, פרוטוקול הדיון מיום 21, ש' 12 - 16; עמ' 23, ש' 14 - 17).

בחלק מהתקופה מאז סגירת עסקו של האיש עבד האיש כסוכן מכירות וביתרת הזמן הוא היה מובטל (עדות האיש, פרוטוקול הדיון מיום 10.9.06, עמ' 17, ש' 2 - 7). הגם שהאיש ניסה כוחו בהקמת עסקים בפולין ובמקומות אחרים, הדבר לא עלה בידיו (שם עמ' 18, ש' 2 - עמ' 19, ש' 20);

מנגד, כאמור, עסקה של האישה הלך והתפתח, ככל הנראה בעיקר בזכות כישוריה, והיא הצליחה לקבל עבודות אצל משפחות שונות, המשתייכות ל"אלפיון העליון", כמו, למשל, ..., כמו גם אולמות התצוגה של ...

בחלק מהתקופות העסיקה האישה עובד אחד ובחלק אחר, למעשה בתקופה בה עסקה בעיצוב אולמות התצוגה של חברת ... היא העסיקה מספר עובדים, בין כשכירים ובין כ"פרילנסרים".

האיש סייע לאשה בהנהלת החשבונות של העסק, העברת החומר לרואה החשבון, ניהול כל הקשור בדיווחים לרשויות המס השונות, ומעת לעת בדברים נוספים, כמו, למשל, חיפוש משרד, ניהול מו"מ עם בעלי המשרד באשר לתנאי ההשכרה וכו' (פרוטוקול הדיון מיום 15.5.07, עמ' 69, ש' 1 - 11; שם, ש' 19 - 23; עמ' 70, ש' 2 - 7; ש' 19 - 25; עמ' 71, ש' 20 - 22; עמ' 72, ש' 18 - 12; פרוטוקול הדיון מיום 9.11.08, עמ' 230, ש' 3 - 16; פרוטוקול הדיון מיום 6.11.08, עמ' 179 - 180), כדברי האישה ".... היינו נשואים והיה שיתוף פעולה ...". (עמ' 72 ש' 19 - 20) וכן, כאמור לעיל, בטיפול בעניינים שונים של הילדים. האיש ניסה, בכל עת שהזדמן לו, להביא לקוחות פוטנציאלים לאישה (עמ' 73, ש' 3 - 9).

בחינת הדברים מצביעה ומלמדת, כי, מחד, האישה סיימה את לימודי האדריכלות, למעט הבחינות לקבלת התואר, עוד לפני נישואיהם של בני הזוג; הצלחתה של האישה לא היתה פרי הקרבה של האיש על התפתחותו המקצועית, אלא, בעיקר, פרי כישוריה המקצועיים של האישה, אשר אלמלא הם, לא היו הלקוחות ממשיכים לעבוד איתה ובוודאי שלא היה עולה בידיה לרכוש לקוחות נוספים. לא הוכח ולא נטען, כי במהלך התקופה מאז סגירת העסק של האיש עמדו בפניו אפשרויות כלשהן לפיתוח קריירה אישית, אשר הוא ויתר עליהן; לא ניתן להתעלם מכך שבמהלך תקופות ממושכות האיש לא עבד והאישה היא זו אשר נשאה בנטל

הכלכלי של המשפחה (לעניין משמעות עובדה זו ראה פסק דינה של כב' השופטת נ' מיימון [תמ"ש \(י-ם\) 21342/04 ש' נ' ד' ש'](#) (המאגר המשפטי נבו, 2008)). מאידך, כאמור המדובר בבני זוג אשר היו נשואים תקופה של כ - 10 שנים, במהלכה נולדו להם 3 ילדים. האיש טיפל בהנהלת החשבונות של העסק, הוצאת חשבוניות וכל הכרוך בטיפול אל מול רואה החשבון; אמנם, לכל אורך התקופה (או מרביתה) העסיקו בני הזוג "או-פר" לטיפול בילדים ובבית, אולם, שוכנעתי, כי הגם שתרומתו של האיש לניהול משק הבית וגידול הילדים לא עלתה כדי הקרבה מצידו, אין ספק, כי הוא היה שותף לניהול משק הבית והתחלק עם האישה בכל הכרוך לגידול הילדים.

אכן, כפי שציין כב' המשנה לנשיאה א' ריבלין בפסק הדין [פרשת פלוני](#)):

"...הצורך להיזקק לחלוקה של נכסי הקריירה יתעורר בעיקר במקרים מובהקים שבהם נוצר פער ממשי וברור בין בני הזוג מבחינת כושר ההשתכרות שלהם - פער שנובע מכך שאחד מבני הזוג נטל על עצמו ויתור משמעותי מבחינת ההתפתחות המקצועית והתמקד במרחב הביתי, ובכך אפשר לבן-הזוג האחר להשיא את כושר השתכרותו."

22. בענייננו לא הוכח ויתור כאמור. עם זאת, הגם שבתחילה הייתי סבורה, כי בנסיבות האמורות לעיל, מן הראוי היה לקבוע "פיצוי", אשר יינתן לאיש ואשר יהיה בו כדי לשפר את עמדת המוצא של האיש בעת צאתו לחיים החדשים וכדי לצמצם, במידת מה, את חוסר השוויון שבין בני הזוג, הרי, שבהמשך, שוכנעתי, כי נוכח התנהגותו של האיש אין מקום להורות כן. ולמה מכוונים דברי?

23. במהלך חקירתו, הודה האיש, כי, לאחר פרוץ המשבר בין בני הזוג, הוא פנה אל לקוחותיה של האישה ושלח אליהם מכתבים, בהם הוא מודיע להם, כי, עקב ההליכים המשפטיים המתנהלים בין בני הזוג, הוא יאלץ להזמין כעדים מטעמו (ת/1). בחקירתו (פרוטוקול הדיון מיום 10.9.06, עמ' 19 - 20) הודה האיש בשליחת המכתבים. הגם שהאיש השיע עצמו כמי שאינו מבין את משמעות המעשה והיתמם, הרי שאין ספק, כי מדובר בניסיון של האיש לפגוע באישה ובעסקה. זאת ועוד, בחקירתו אישר האיש, כי לאחר הפירוד, הוא לא המציא לרואה החשבון את הטופס הידוע כ"טופס 106", אותו הוא התבקש להמציא לו, ועיכב במכוון את הגשת הדו"ח השנתי של האישה למס הכנסה (פרוטוקול הדיון מיום 9.11.08, עמ' 216 - עמ' 217). יתרה מזו, האיש, במודע, לא הודיע לרואה החשבון, כי הוא אוזח בידיו חשבונית מס אשר לא דווחה בדו"ח השנתי לשנת 2005 (שם, עמ' 225 - 227; 233 - 237; 241 - 243). מעשיו אלה של האיש, מחד, ועתירתו למחצית מהמוניטין שצברה האישה, מאידך, נגועים בחוסר תום לב. לא למותר לציין, כי בבואנו לבחון את השאלה, האם יש מקום להחיל את המנגנון אשר נקבע בסעיף 28) [לחוק יחסי ממון](#), יש ליתן משקל להוראת סעיף 39 [לחוק החוזים](#) (חלק

כללי), התשל"ג - 1973, אשר "עשוי להטיל על בעלי החוזה חובות נוספות, שזכרן אינו בא בחוזה עצמו, אך המתבקשות מהצורך להביא להגשמת החוזה בדרך מקובלת ובתום לב ... חובות אלה יכול שיהיו חובות נלוות ... יכול שיהיו אף חובות עצמאיות ... חובות אלה מקורן בדין" (בג"צ 59/80 **שירותי תחבורה ציבוריים באר שבע בע"מ נ' בית הדין הארצי לעבודה בירושלים**, פ"ד לה(1) 828, 836; כן ראה ע"א 636/78 **ויצמן נ' אברמזון**, פ"ד לג (3) 295).
בהתאם, יש להורות, כי משנעשית על ידי בן הזוג פעולה החורגת מגדר תום הלב, ויש בה כדי לפגוע במשאביו של בן הזוג האחר, אותם הוא תובע, לא תוכר זכותו של בן הזוג לחלק כלשהו מאותם משאבים, קל וחומר שעה שמדובר בזכות הקבועה בשיקול דעתו של בית המשפט בלבד (ראה לעניין זה, בדרך של היקש ואנלוגיה, דברי כב' כב' השופט י' שפירא בע"מ (י-ם) 527/04 **מ.ל. נ' צ.ל** (המאגר המשפטי נבו, 2004) 312).

אכן, כפי שיודגש בהמשך, הרושם שקיבלתי הוא, כי אין ולא היה בדיווחיה של האישה לרשויות המס כדי לשקף את הכנסותיה בפועל, וכי התנהלותה, כמו, למשל, אופן ניהול ספרייה והחוזים שהוצגו בפני בית המשפט, היה בהם כדי להדגיש את הדברים. עם זאת, סבורני, כי אל לאיש להלין על האמור ולסמוך טענותיו על עובדה זו, באשר הוא היה שותף להתנהלות האמורה. כדבריו, הוא היה זה שטיפל בהנהלת החשבונות של עסקה של האישה, והוא אף היה זה שחתם על הדו"חות השנתיים למס הכנסה ואף הצהרת ההון הוגשה על ידו (פרוטוקול הדין מיום 9.11.08, עמ' 229, ש' 15 - עמ' 231, ש' 19; עמ' 250, ש' 25 - עמ' 251, ש' 6). כפועל יוצא, האיש מושתק מלטעון כנגד תקפות ההצהרות שבדו"חות.

לעניין זה יפים דברי כב' השופטת השופטת א' פרוקצ'יה ברע"א 3640/03 **יקירהדקל נ' שוקי (יהושע) דקל** (המאגר המשפטי נבו, 2007), בעמ' 11 לפסק דינה:

"דוקטרינת ההשתק השיפוטי מקורה בדיני היושר האנגליים, ומשמעותה היא - חסימת בעל דין מהעלאת טענות מסוימות בהליך שיפוטי, אפילו מוצדקות הן לגופן, בשל התנהגותו בהקשר לסוגיה הנדונה שדבק בה פגם. ... ההשתק כלפי בעל דין נובע ממקורות ערכיים שונים - עקרון תקנת הציבור, האיסור על שימוש לרעה בהליכי בית המשפט, ותורת תום הלב ... תכליתו של ההשתק השיפוטי למנוע פגיעה לא ראויה בבעל הדין שכנגד, למנוע פגיעה בטוהר ההליך השיפוטי ובאימון הציבור במערכת המשפט, ולמנוע ניצול לרעה של בתי המשפט דוקטרינת ההשתק השיפוטי מהווה אחת השלוחות של דיני ההשתק המסורתיים. היא מציבה מחסום דיוני בפני בעל דין מלטעון טענה דיונית, שאפילו נכונה היא, יש בה דופי של חוסר תום לב דיוני. תורה זו משתלבת בעקרון תום הלב אשר חדר לכל תחומי המשפט - המהותי והדיוני כאחד."

24. בנסיבות אלה, אין מקום להרחיב בבחינת תוכנה של חוות דעתו של המומחה. עם זאת, אציין, כפי שציינתי עם תום חקירתו של המומחה, כי אני סבורה, כי חוות דעתו של המומחה מוטעית וכי, בכל מקרה, אין לאמצה, ולמען שלמות הדברים אפרט דברי:

חוות דעת המומחה

25. בחוות הדעת העריך המומחה את המוניטין האישי של האישה "אפס" ואת המוניטין העסקי בסך של 1,220,976 ₪.

בנימוקים למסקנתו באשר לשווי המוניטין האישי מתייחס המומחה לקריירה האישית אותה פתחה האישה ומציין, כי:

"מניתוח דוחות הרווח והפסד של הפירמה, ובהתייחס לשטח המשרדים בהם היא פעלה ולמספר העובדים שהועסקו בה, מתקבל הרושם כי בשנים קודם למועד ההערכה מדובר בפירמה קטנה מאוד שנמצאה בראשית דרכה.

לכן להערכתני שווי המוניטין האישי ליום 31.5.06 הוא אפס ואם יש לגב' א' מוניטין אישי שוויו בא לביטוי בהערכת המוניטין העסקי."

ובאשר למוניטין העסקי - כאן מציין המומחה, כי משמעות שווי המוניטין העסקי הוא **"הסכום שמשקיע יהיה מוכן לשלם עבור הזכות לקבל בעתיד את הרווחים הנובעים מרכישת המוניטין."**

26. די היה באמור כדי לפסול את חוות הדעת, באשר ניכר בה, כי המומחה לא הבין כלל ועיקר את המהות של עסקה של האישה. לעניין זה ניתן ללמוד בדרך של היקש ואנלוגיה מפסק הדין [בע"א 1228/11 ד"ר אמנון רפאל, עו"ד נ' אשר רבינוביץ, עו"ד ואח'](#) (המאגר המשפטי נבו, 2012). במקרה זה בחן בית המשפט העליון מחלוקת ביחס לשווי המוניטין (אם בכלל) של משרד עוה"ד בו היה המערער שותף ובדבר אופן הערכתו. בפסק דינו מדגיש כב' השופט נ' סולברג את ההבדל בין שותפות של עורכי דין לבין עסק אחר:

"כאשר בשותפות עורכי דין עסקינן, אך לא רק, יש ליחס האישי שמעניק בעל העסק משקל רב בבחינת השאלה הרלוונטית לעניין המוניטין, והיא מה גורם ללקוח לחזור לבית העסק. אפנה שוב לדברי השופט א' ריבלין בעניין שרון:

"אכן לעיתים, שביעות רצונם של הלקוחות ובעקבות זאת נטייתם לשוב לבית העסק, היא פועל יוצא של היחס האישי (personal interaction) שמעניק להם בעל העסק. מצב דברים שכזה מצוי, לרוב, אצל בעלי משלח-יד מסויימים המקיימים יחסי אמון מיוחדים עם לקוחותיהם, כגון עורכי-דין, רואי חשבון ורופאים. ברי כי עצם היחס האישי אינו ניתן להעברה לאחר המחליט לרכוש את העסק. לא כן פירותיו של היחס הזה. היחס האישי שמעניק בעל העסק קשור לתכונותיו האישיות, וממילא הן אינן ניתנות להעברה. הן ילכו עם בעל העסק באשר ילך ויעמדו לו בעתיד..."

ובהמשך הוא מוסיף וקובע כי:

"...לעיתים מזומנות שייך המוניטין לאדם הפרטי ורק לו."

(לעניין זה ראה גם ע"א 1746/11 אבי גרא, עו"ד (רו"ח) נ' ד"ר יהושע רוזנצוויג (המאגר המשפטי נבו, 2012)).

27. שוכנעתי, ללא כל ספק, כי בענייננו לא היה לעסקה של האישה מוניטין כלשהו בנפרד מהמוניטין שלה, כאשר יחסיה עם הלקוחות, כמו גם כישוריה האישיים, הם אשר היוו את הבסיס לעסקה ובלעדיה אין לו קיום.

28. מעבר לאמור לעיל, למרבה הצער במהלך חקירתו של המומחה התברר גם, כי לא ניתן לסמוך על חוות הדעת אשר הוגשה על ידו, בשל הטעויות רבות אשר נפלו בה ואשר ממוטטות את הבסיס עליו הוא השתית את מסקנותיו.

29. כך, למשל, בתשובות המומחה לשאלות ההבהרה שהגישה האישה (נספח 5/ב לסיכומי האישה) ובחקירתו אישר המומחה, כי בחישוביו לא כלל את השכר הראוי של האישה (פרוטוקול הדיון מיום 15.9.10, עמ' 97, ש' 6). והרי אין ספק, כי האישה, אשר, לטענת האישה, השקיעה את כל מרצה וזמנה בעבודתה, זכאית לשכר לפחות בשיעור השכר שהיה משולם לה בגין עבודתה כשכירה במקום עבודה אחר (פרוטוקול הדיון מיום 27.6.11, עמ' 6, ש' 1 - 3). בחקירתו ביום 15.9.10 אישר המומחה, כי היה מקום להפחית את שווי שכרה של האישה מרווחי העסק (פרוטוקול הדיון מיום 15.9.10, עמ' 102, ש' 28). עם, זאת, למרבה הפליאה גם בחוות הדעת המתוקנת שהגיש המומחה, הוא לא הפחית את השכר הראוי (פרוטוקול הדיון מיום 27.6.11, עמ' 4, ש' 22 - 26). הסבריו של המומחה להימנעותו מלהתייחס לשכרה הראוי של האישה לא היו הגיוניים וזאת בלשון המעטה (שם, עמ' 6, ש' 4 - ש' 8). רק במהלך החקירה הודה המומחה כי לו הוא היה הפחית את השכר הראוי שלדעתו היתה האישה זכאית לו, היה העסק נכנס להפסד (פרוטוקול הדיון מיום 27.6.11, עמ' 7, ש' 28 - 29).

30. כך, למשל, בחוות הדעת ערך המומחה תחזית רווח והפסד לעסקה של האישה לתקופה המתחילה בשנת 2007 ומסתיימת בשנת 2011. עיון בטבלה שערך מצביע, כי המומחה קבע גידול של 5% במחזורי העסקאות של כל אחת מהשנים הללו. על אף האמור לעיל, שיעור הוצאות ההנהלה והכלליות, אשר נקבעו על ידו, היה ללא שינוי (151,177 ₪). הסבריו של המומחה לעובדה זו היו בלתי סבירים בעליל (פרוטוקול הדיון מיום 15.9.10, עמ' 71 - 72).
31. עוד ובנוסף, התברר, כי בחישוב אשר נערך על ידי המומחה בחוות הדעת נפלה טעות אשר היה בה כדי לשנות את תוצאות הנתונים (שם, עמ' 74, ש' 7 - עמ' 84).
32. גם בחוות הדעת המשלימה שנתן המומחה נפלו פגמים. כך, למשל, בחקירתו אישר המומחה, כי הוא לא הפחית את המס אשר יוטל על האישה ככל שתמכור את העסק (פרוטוקול הדיון מיום 27.6.11, עמ' 7, ש' 3 - 16).
33. לא למותר לציין, למעלה מהדרוש, כי האיש היה מודע לליקויים החמורים בחוות דעת המומחה וכי קיים חשש ממשי, מבחינתו, כי תביעתו בעניין זה תידחה ולו רק מחמת שחוות דעת המומחה לא תתקבל כלל ועיקר, אולם, למרות זאת, הוא לא נקט (בכל מקרה - לא נקט במועד) באמצעים הדרושים לתקן את הליקויים שהתגלו, לרבות עתירה במועד מינוי מומחה אחר (ראה לעניין זה החלטתי מיום 22.1.12 ביחס לבקשה מס' 10 בתמ"ש 22028/06 מיום, 16.1.12).

חשבונות הבנק

34. סוגייה נוספת אליה יש להידרש היא שאלת הבעלות בכספים אשר היו מופקדים בחשבונות בנק נוספים של בני הזוג. הדברים מתייחסים הן לחשבון אשר היה בבעלות בני הזוג בבנק א', חשבון ... (לעיל ולהלן: "החשבון בבנק א'") והן לחשבון אשר היה בבעלות האיש בבנק ב', חשבון ... (לעיל ולהלן: "החשבון בבנק ב'").

אשר לחשבון בבנק א'

35. הוכח, כי האישה משכה מהחשבון בבנק א', אשר היה משותף לבני הזוג, שני סכומים: האחד, בסך 28,962 ₪, אשר נמשך ביום 7.5.06; והשני, סך של כ- 10,000

ש, אשר נמשך למחרת היום, ביום 8.5.06. במהלך החקירה הודתה האישה במשיכת הסכומים האמורים. (פרוטוקול הדיון מיום 10.9.06, עמ' 2, ש' 22).

36. אמנם האישה טענה, כי המשיכות האמורות באו בעקבות משיכות שנעשו על ידי האיש, אולם לבית המשפט לא הוגשה כל ראיה המוכיחה את טענתה האמורה; בנסיבות אלה, יש לזקוף את הימנעות האישה מלהציג מסמכים כאמור לחובתה. לעניין זה ראה דברי כב' השופט ס' ג'ובראן בע"א 9656/05 שוורץ נ' רמנוף חברה לסחר וציוד בניה בע"מ (המאגר המשפטי נבו, 2008) (בפסקה 26 לפסק הדין):

"לעיתים, הדרך שבה מנהל בעל דין את עניינו בבית המשפט הינה בעלת משמעות ראייתית, באופן דומה לראיה נסיבתית, וניתן להעניק משמעות ראייתית לאי הגשת ראיה. התנהגות כגון דא, בהעדר הסבר אמין וסביר - פועלת לחובתו של הנוקט בה, שכן היא מקימה למעשה חזקה שבעובדה, הנעוצה בהיגיון ובניסיון חיים, לפיה דין ההימנעות כדין הודאה בכך שלו הובאה אותה ראיה, היא הייתה פועלת לחובת הנמנע ותומכת בגרסת היריב. בדרך זו ניתן למעשה משקל ראייתי לראיה שלא הובאה"

(ראה גם רע"א 548/78 שרון נ' לוי, פ"ד לה (1) 736, 760 (1980); ע"א 2275/90 לימה חברה ישראלית לתעשיות כימיות בע"מ נ' רוזנברג, פ"ד מז (2) 605, 615 (1993)).

אשר לחשבון בנק ב'

37. הוכח, כי ביום 5.2.06 היה מופקדים בחשבון האמור סך של 235,000 ₪. הסך האמור נמשך על ידי האיש בשלוש פעולות בנקאיות שונות:

ביום 5.2.06 משך האיש במזומן סך של 100,000 ₪; ביום 17.3.06 משך האיש בשיק פנימי סך של 70,000 ₪; וביום 19.3.06 משך האיש במזומן סך של 70,000 ₪ (ראה נספח 10 לתצהיר עדותה של האישה).

38. בחקירתו הודה האיש במשיכת הכספים. עם זאת, לטענתו מדובר בכספים של הוריו, אשר הופקדו בחשבון הבנק שהתנהל בשמו עוד לפני נישואיהם של בני הזוג, בשנת 1993, וזאת על מנת להגן עליהם מפני נושיהם של ההורים, וכי הוא משך את הכספים בהתאם להוראת אימו (פרוטוקול הדיון מיום 9.11.08).

39. למרבה הפליאה, האיש לא הביא כל ראיה באשר למועד פתיחת החשבון. יתר על כן, מטעמים השמורים עימו נמנע האיש מלזמן את אימו לעדות (במאמר מוסגר יצוין, כי יש להתעלם ממסמך [נספח 1] שהתיימר האיש לצרף לסיכומיו, ובו פירוט מצב החשבון בבנק ב' נכון ליום 31.12.06, הן נוכח הצירוף שלא כדין של המסמך והן מחמת שבכל מקרה, אין בתוכנו של המסמך כל חידוש ו/או להוות ראיה לתמיכה בטענות האיש). בנסיבות אלה חלה לעניינו ההלכה, בדומה למה שהחלנו ביחס לטענות האישה, בדבר הנפקות שיש ליחס להימנעות מהבאת ראיה (ראה האסמכתאות שאוזכרו לעיל).

40. יתר על כן, טענת האיש כי בסעיף 62' לתצהיר העדות הראשית אשר הוגש על ידי האישה, היא הודתה בכך שמדובר בחשבון בנק של הוריו, אין בה ממש. עיון בסעיף האמור לתצהיר האישה מצביע, כי הוא מופיע בפרק שיוחד בסיכומים ל"חיי הנוחות של בעלי כיום" וכי סעיף זה מתייחס להתנהלותו הכספית הנוכחית. למען שלמות הדברים יובא הסעיף במלואו:

"62(ב) כמובן שלשם הסתרת זכויותיו פועל בעלי בחשבון הבנק של הוריו המשמש אותו לצרכיו."

בסעיף זה אין ולו רמז קל לכך שהכספים נשוא דיוננו הינם כספי הוריו של האיש.

41. בנסיבות אלה, משהוכח, כי האיש משך סך של 235,000 ₪ מחשבון הבנק בבנק ב', שהתנהל בשמו בסמוך לתחילת ההליכים המשפטיים, היה מקום להורות, כי האישה זכאית למחצית הסך האמור.

42. עם זאת סעיף 8(1) [לחוק יחסי ממון](#) מקנה לבית המשפט שיקול דעת "לקבוע נכסים נוספים על המפורטים בסעיף 5 ששוויים לא יאוזן בין בני הזוג". יצוין, כי בפסיקת בתי המשפט לא נמצא כמעט כל התייחסות לשיקולים אשר על בית המשפט להפעיל בבואו לדון בהפעלת סעיף 8(1) לחוק, ונראה, כי בחלק ניכר מהמקרים, בייחוד אלו אשר עסקו בפנסיה, נבחנו הדברים במסגרת סעיף 8(2) לחוק. עם זאת, בפסק דינה של כב' הנשיאה ד' בייניש [בג"צ 4178/04 פלונית נ' בית הדין הרבני לערעורים](#) (המאגר המשפטי נבו, 2005) (להלן: "פרשת פלונית") נקבע, כי אחד הפרמטרים להחלטה בשאלה, האם להוציא נכס מכלל הנכסים העומדים לאיזון, הוא, מהי מידת יכולתו של בן הזוג להשתכר בעתיד ומהו היקף הפערים ביכולת ההשתכרות. כדבריה:

"... כבר נאמר בפסיקתו של בית משפט זה כי סעיף 8 מאפשר גמישות רבה אשר נותנת בידי הערכאה השיפוטית כלים לאזן את הנכסים בין הצדדים באופן הוגן, תוך לקיחה בחשבון של שיקולים כלכליים ואחרים." כך, למשל, שעה שיוכח כי קיימים פערים משמעותיים יהיה בכך כדי להצדיק חלוקה לא שיוויונית של

הרכוש וכפועל יוצא גם החרגת נכסים מסויימים ממכלול הנכסים שיאוזנו בין בני הזוג".

43. נוכח נסיבות המקרה, כפי שפורטו לעיל, וביחוד ההפרשים בכושר ההשתכרות העתידי של בני הזוג, והגם שקבעתי, כי, בנסיבות המקרה, אין לקבל את עתירתו של האיש למחצית נכסי הקריירה (המוניטין כהגדרתו) של האישה, הנני סבורה, כי יש להוציא את הסכום האמור מכלל הנכסים ברי האיזון.

התביעה למזונות

44. בטרם אפנה לפרט את טענות בעלי הדין בכל הנוגע למזונות הילדים אקדים ואציין, כי נכון להיום ר' הינו כבן 15 והתאומות בנות 9. בעת הגשת התביעה היו ר' כבן 10 שנים והתאומות בנות כ - 4 שנים. בסיכומיהם עתרו הילדים, כי האיש יחוייב לשלם עבורם דמי מזונות בסך של 12,016 ₪ לחודש (סעיף 56 (ב) לסיכומים) מנגד האיש עתר כי יחוייב לשלם דמי המזונות בסכומים כדלקמן: עבור ר' סך של 800 ועבור כל אחת מהתאומות סך של 1,200 ש"ח.

טענות בני הזוג בסוגיית המזונות

אביא להלן את טענות הצדדים בעניין זה וככל שניתן ב"קצירת האומר":

45. טענות האישה

- 45.1 לאור התנהלותו של האיש, לאור עושרו ולאור יכולותיו סכום המזונות הזמניים אינו ראוי ואינו משקף את צרכיהם של הילדים.
- 45.2 עצם העובדה, כי האיש לא פודה את הפירות הנצברים בחשבון המשותף, מלמדת, כי הוא אינו נמצא במצוקה או בחסרון כיס.
- 45.3 האיש לא משלם שכר דירה.
- 45.4 האישה ממשיכה לגור באותה דירה בה גרו בני הזוג עובר לפרוץ המשבר ביניהם בעלות של 7,500 ₪ לחודש.
- 45.5 הוצאות הילדים גדלות ככל שהם מתבגרים והסכום של דמי המזונות הזמניים אינו משקף את צרכיהם של הילדים.

45.6 האיש אינו משלם עבור הוצאות הילדים מעבר לתשלום המזונות הזמניים, פרט למימון מחצית מהוצאות הקיטנה.

45.7 האישה היא המממנת את העלויות של המטפלת, את ההוצאות הרפואיות ואת ההוצאות החינוכיות של הילדים וכן חוגים ופעילויות עבורם.

46. טענות האיש

46.1 הוא משתכר פחות מ - 6500 ₪ בחודש. במשך שלוש שנים, מתוך עשר השנים לקשר בין בני הזוג, הוא היה מובטל.

46.2 במהלך התקופה מאז פסיקת המזונות הזמניים, חלק ממשכורתיו של האיש היו נמוכות משמעותית מסכום המזונות הזמניים.

46.3 האיש אובחן כחולה במחלת ה COPD, מחלת ריאות חשוכת מרפא ההולכת ומחריפה.

46.4 דמי המזונות הזמניים הגבוהים שנפסקו לו, אינם מותירים לו אפשרות לקיום בסיסי בכבוד. האיש גר בדירה שהינה בבעלות הוריו הקשישים ולוה מהוריו כספים להוצאות מחייתו.

46.5 האישה העידה במשטרה, כי היא המפרנסת העיקרית של המשפחה (נ/32). יש להתחשב בהכנסותיה הגבוהות של האישה בקביעת גובה המזונות בהתאם לפסיקה [בע"מ 5750/03 אוחנה נ' אוחנה](#) (המאגר המשפטי נבו, 2005) ו [בע"מ 2433/04 צינבוי נ' צינבוי](#) (המאגר המשפטי נבו, 2005).

46.6 הבן הבכור הינו כיום בן למעלה מחמש עשרה שנים. מכיוון שמחויבותו של האיש לבן במזונות בגיל זה הוא מדין צדקה בלבד, הרי שחיוב המזונות נופל באופן שווה על שני בני הזוג. אשר לתאומות, הרי שהאב חייב בצרכיהן ההכרחיים, כאשר החיוב בצרכים האחרים הינו מדין צדקה בלבד.

דיון

47. העקרונות החלים באשר לפסיקת מזונות ילדים נסקרו בהרחבה בהחלטה אשר ניתנה על ידי, בה נקבעו על ידי המזונות הזמניים של הילדים ואיני מוצאת מקום לשוב ולפרטם. לפיכך, אסתפק ביישום העובדות הרלבנטיות שהוכחו וטענות בעלי הדין בפני על הדין הקיים כפי שפורט בהחלטתי האמורה. אפתח בדיון בהכנסות בני הזוג ויכולתם לצורך החיוב במזונות

48. [בבע"מ 3432/09 פלוני נ' פלונית](#) (המאגר המשפטי נבו, 2009) ניתח כב' השופט א' רובינשטיין את הדרך בה יבחן בית המשפט את הכנסות הצדדים לצורך החיוב במזונות לדבריו:

בכל זאת אגע בקצרה באחת הנקודות שהעלה המבקש, והיא האם בעת חישוב הכנסתו ראוי היה להכיר בניכוי הנעשה ממשכורתו לצורך קופות חיסכון, לראות את השתכרותו כנמוכה יותר, ולהפחית בהתאם מגובה המזונות. ראשית, רואה אני לנכון להדגיש את המובן מאליו, כי בעת קביעת גובה המזונות, השיקול המנחה הוא צרכי הילדים (ד"ר בנציון שרשבסקי, דיני משפחה (מה' 4, 1993), 379-381). לצד זאת, ישנה התחשבות ביכולת הכלכלית. בעת הערכתה של זו ההסתכלות היא רחבה; היא נגזרת לא רק מן המשכורת – בודאי לא משורת ה"נטו" במשכורת שלעתים קרובות אינה משקפת תמונה מלאה, ואין צורך להכביר על כך מלים – אלא מסך כל המקורות הכלכליים העומדים לרשות משלם המזונות, כולל נכסים, חסכונות, ואף פוטנציאל ההשתכרות ([ע"א 130/83 פרייס נ' פרייס, פ"ד לח\(2\) 725, 721; ע"א 239/85 עמיצור נ' עמיצור, פ"ד מ\(1\) 147, 151](#)). בכגון דא הדגש אינו בשאלה כמה משתכר האב או מהי משכורתו הפנויה, אלא כמה כספים יכול הוא להקצות לצרכי ילדיו.

49. כאמור לעיל, שוכנעתי, כי, כטענת האיש, אין בהצהרותיה של האישה לרשויות, כדי לשקף את הכנסותיה בפועל וכי אלו עולות על המוצהר על ידה. לעניין זה די אם אציין את רמת החיים הגבוהה בה חיה המשפחה עובר למשבר ביניהם, אשר אין לי כל ספק שלא ניתן היה לנהלה מצירוף של הכנסות האיש, אשר אין חולק, כי בתקופות מסוימות היה מובטל, והכנסותיה הנטענות של האישה, דהיינו סך של כ - 14,000 - 15,000 ₪. לעניין זה די שאציין, כי האישה עצמה העריכה את ההוצאות החדשיות לצרכי האישה והילדים בסך של 26,727 ₪ לחודש (סעיף 34 לכתב התביעה למזונות). סכום זה לא כולל את צרכיו של האיש.

50. לא למותר לציין, כי, למרות האמור לעיל, בני הזוג לא משכו כל סכום מהפיקדון בו הופקדה תמורת הדירה.

51. יודגש, כי, כטענת האיש, האישה עצמה הצהירה בתלונתה במשטרת ישראל, ביום 3.2.2006, כי היא היתה המפרנסת העיקרית בבית. אין לקבל את ניסיונות האישה לחזור בה מהצהרתה האמורה, קל וחומר כשהצהרה זו מתיישבת גם עם העובדות אשר הוכחו במהלך הדיונים.

52. כאמור לעיל, הוכח, כי האישה מתכננת פרויקטים גדולים וכי יש לה, בין השאר, לקוחות המשתייכים ל"אלפיון העליון" (פרוטוקול הדיון מיום 15.5.07, ש' 1 - 9). האישה הצהירה, כי לא תמיד היא עורכת חוזים עם לקוחותיה. כך, למשל, לדבריה (פרוטוקול הדיון מיום 15.5.07, עמ' 74, ש' 12 - 17):

" הנוהל הוא כזה יוצאת הצעת מחיר, לפעמים כמובן היא לא מתקבלת ואין שום התקשרות ולפעמים נוצר מצב שאחרי שיחה ודיון מסוים ההצעה משתנה בהתאם לסיכום ביני לבין הלקוח מספר פעמים יש סיכום בעל פה ולא נחתם שום חוזה כלומר הלקוח בעצם חותם, לפעמים הוא מתקן ואז רושם הסכם ולפעמים יש תיקון שלי שאומר חוזה או הסכם. רוב הפעמים, הרבה פעמים זה בעל פה והפעמים שיש חוזה, אני הצגתי..."

(וכן ראה שם, ש' 25; עמ' 75, ש' 16; פרוטוקול הדיון מיום 24.9.07, עמ' 82, ש' 1 - 22; עמ' 87, ש' 13 - 19).

זאת ועוד, חלק ניכר מהחוזים שהוצגו היה לא ברור וניכר שאין בהם כדי לשקף את העסקה בשלמותה. יתרה מזו, הוכח, כי, בניגוד להוראות מס הכנסה, האישה אינה מנהלת ספר הזמנות (עדותו של רואה החשבון ... , פרוטוקול הדיון מיום 10.2.11, עמ' 134, ש' 7 - 28).

53. כפי שהוכח, גם לאחר המשבר המשיכה האישה וניהלה רמת חיים גבוהה ביותר.

54. בנסיבות העניין, הנני מעריכה את הכנסותיה של האישה נכון ליום הגשת התביעה בסך של כ - 20,000 ₪ נטו לחודש.

55. מנגד, שוכנעתי, כי הכנסות האיש השתקפו ומשתקפות בתלושי השכר שהוצגו על ידו, דהיינו בעת הגשת התביעה הסתכם שכרו של האיש בסך של כ - 6,000 ₪ ואילו נכון למועד שמיעת ההוכחות הוא השתכר סך של כ - 7,300 ₪ לחודש. כמו כן, כעולה מתלושי השכר שהוגשו לצד ההכנסה המתקבלת בידיו האיש צובר מידי חודש כספים בקופת גמל.

56. אמנם, לבית המשפט הוגשו מסמכים לפיהם האיש סובל מבעיות נשימה, אולם לא הובאה כל ראיה שיש בבעיות אלו כדי למנוע ממנו לעבוד.

57. בשים לב להחלטתי, כי הפקדון בסך 235,000 ₪, אשר היה מופקד בבנק ב' לא יאוזן ויישאר בבעלותו של האיש, הרי בבחינת יכולתו הכלכלית של בני הזוג והכנסותיו יש לזקוף למסגרת הכספים העומדים לרשותו לצורך תשלום דמי המזונות את הסך האמור, כמו גם פירותיו, וכן ובנוסף את חלקו בתמורת מכירת הדירה ופירותיה.
58. זה המקום להעיר, כי היה מוטב לו הצדדים היו נמנעים משימוש בסופרלטיבים שונים על מנת להאדיר את יכולתו הכלכלית של הצד שכנגד (לדוגמא: סעיף 52 לסיכומי האישה "בפני כב' ביהמ"ש מסתתר אב עשיר ("לפחות \$ 300,000"), סעיף 54 "... אדם בעל ממון ויכולות ... או סעיף 14 לסיכומי האיש: "... התובעת מנהלת רמת חיים של שועי עולם ..."). לא למותר לציין, כי הדבר אינו מסמא את עיני בית המשפט אשר פועל לנוכח העובדות שהוכחו בפניו ולא לנוכח הסופרלטיבים האמורים.
59. בנסיבות העניין, בשים לב לפער בהכנסותיהם של בני הזוג, לשיעור הכנסותיו של האיש ולעובדה, כי משנפרדו בני הזוג, על האיש לדאוג גם לצרכיו, לרבות מקום מגורים משלו. הנני סבורה, כי יש לחייב את האיש לשאת בצרכיהם ההכרחיים של הילדים בלבד ואילו באשר לצרכים אשר החיוב בהם הוא מדין צדקה אלו יוטלו על האם. הדברים האמורים מתיישבים עם המגמה הניכרת בפסיקה לאיזון בחבות ההורים במזונות בהתאם ליכולתם [\(בע"מ 5750/03 אוחנה נ' אוחנה\)](#) (המאגר המשפטי נבו (2005); [בע"מ 2433/04 צינובי נ' צינובי](#)) (המאגר המשפטי נבו (2005); פסק דינו של כב' השופט ש' שוחט בתמ"ש (ת"א) 57703/03 [כ' י' נ' כ' א'](#)) (המאגר המשפטי נבו (2005); פסק דינו של כב' השופט צ' ויצמן בתמ"ש (כפ"ס) [28050/04 א' ג' נ' א' מ'](#)) (המאגר המשפטי נבו, 2006)).
60. בעניין זה יודגש, כי בהתאם לפסיקה מששוכנעתי, כי האיש אינו משלם להוריו דמי שכירות הרי אין מקום לנכות מהכנסתו הפנויה לצורך בחינת יכולתו לשאת במזונות הילדים את דמי השכירות הראויים עבור דירה דומה. (לעניין זה ראה בדרך של היקש ואנלוגיה [ע"א 5478/93 כרמי נ' כרמי](#)) (המאגר המשפטי נבו, 1994)).
61. אשר לצרכים - כאן יש להתחשב בגילם של הילדים בעת הגשת התביעה ואף כיום. בעת הגשת התביעה היה ר' כבן 10 שנים והתאומות, בנות כארבע שנים.
62. בשים לב לגילן של התאומות בעת הגשת התביעה, היה על האיש לשאת גם בדמי הטיפול עבורן כחלק מהצרכים ההכרחיים של התאומות וזאת עד לגיל שש, שאז הם נופלים בגדר צרכים אשר החיוב בהם הוא מדין צדקה. עם זאת, סבורני, כי יש לכלול לפחות חלק מדמי הטיפול להן זכאיות התאומות גם לאחר מועד זה בגדר חיוביו של האיש, באשר, אין חולק, כי אלמלא הטיפול אשר ניתן לתאומות בתקופה זו, לא היה בידי האישה לעבוד ולהשתכר, קל וחומר בהיקף בו היא משתכרת.

63. בסיכומיו לא התייחס האיש לצרכי הילדים, למעט התייחסות כללית ובסופו של מסע עתר, כי בית המשפט יחייבו בתשלום בסך של 1,200 ₪ לכל אחת מהבנות ובסך של 800 ₪ לרי. לא למותר לציין, כי הסך האמור אין בו כדי לשקף ולו את צרכיהם המינימאליים ביותר של הילדים, קל וחומר עת לוקחים בחשבון את שכר הדירה המשולם עבור דירת המגורים והוצאות אחזקתה.
64. בתצהיר עדותה הראשית של האישה פירטה האישה את צרכיה ואת צרכי הילדים והעריכה אותם בסך כולל של 22,328 ₪. לטענתה, צרכי הילדים מסתכמים בסך של 12,016 ₪. עיון בפירוט הצרכים מצביע ומלמד, כי שכר הדירה בדירה בה התגוררה המשפחה הסתכם בסך של כ - 5,200 ₪ לחודש. הוצאות אחזקת הדירה הסתכמו בסך של כ - 1,700 ₪ לחודש, דהיינו חלקם של הילדים בהוצאות האמורות (מחצית) מסתכם בסך של כ 3,450 ₪ לחודש. עם זאת בשים לב למצבו הכלכלי של האיש איני סבורה שיש לחייב את האיש בתשלום הסך האמור אלא לקבוע את החיוב בהתאם לשכר דירה ראוי לדירה בת ארבעה חדרים באיזור זה. הנני מעריכה את שכר הדירה עבור דירה כאמור נכון ליום הגשת התביעה בסך של 4,500 ₪. לא למותר לציין, כי במקרה של שכירת דירה קטנה יותר יפחת גם שיעור הוצאות אחזקת הדירה. כפועל יוצא מהאמור לעיל הנני מעריכה את חלקם של הילדים בהוצאות המדור בסך של 3,000 ₪ לחודש.
65. אשר להוצאות והתשלומים עבור החזקת רכב, הרי אלו אינם מהווים חלק מצרכיהם ההכרחיים של הילדים, ואין מקום לחייב את האיש בגינם. עם זאת, כמובן שנסיעות הילדים בתחבורה ציבורית מהוות חלק מצרכיהם ההכרחיים.
66. אשר לצרכים שיוחדו לכל אחד מהילדים, אין ספק שחלק ניכר מהצרכים האמורים, כמו, למשל, חוגים, בילויים והצגות ומנוי ל"קאנטרי", הינם צרכים אשר החיוב בהם הוא מדין צדקה וכי, בהתאם לפסיקה, הרכיבים אשר יש לכללם במסגרת הצרכים ההכרחיים (מעבר למדור והוצאות המדור) הינם: כלכלה, ביגוד והלבשה, חינוך הוצאות רפואיות וכאמור לעיל עד לגיל שש גם דמי טיפול. בשורה ארוכה של פסקי דין המתייחסים לתקופת הגשת התביעה, נקבע, כי היקף הצרכים ההכרחיים המינימאליים ביותר מסתכם בסך של כ - 1,200 ₪ לחודש, כאשר סכום זה אינו כולל את הוצאות מדור (דהיינו, דמי שכירות והוצאות אחזקת הבית) ודמי טיפול.
67. כפי שנקבע בשורה ארוכה של פסקי דין מזוונות למספר ילדים אינם נקבעים כמכפלה של מספרם בדמי המזונות הראויים לילד אחד (מע"א 552/87 נ' ורד, מ"ב(3) 599 (1988), 602; פסק דינו של סגן הנשיאה י' שנהב תמ"ש (ת"א) 13742/95 ע' א' נ' ע' ש' (2007) [פורסם בנבו]). כמו כן, נקבע, כי, בבוא בית המשפט לחשב את דמי המזונות המשולמים עבור הקטינים, עליו להפחית את קצבת הילדים המשולמת עבורם. נכון ליום הגשת התביעה הסתכם שיעורה של קצבת הילדים לשלושה ילדים בסך של 600 ₪ לחודש.

68. בנסיבות אלה ובשים לב לחבותו של האיש במדורם של הילדים ובדמי טיפול, סבורני, כי עד ליום 1.9.2008, המועד בו החלו התאומות ללמוד בבית הספר, יש לחייב את האיש לשלם לאישה עבור מזונות הילדים את הסך של 6,750 ₪ לחודש כקבוע בהחלטה למזונות זמניים;

החל מהמועד האמור יפחת החיוב ויעמוד על סך של 5,600 ש"ח.

החל מיום בו ימלאו לר' 18 שנה ו/או עד לתחילת שירותו הצבאי יפחתו דמי המזונות והחל ממועד זה ישלם האיש לידי האישה עבור מזונות התאומות סך של 4,000 ₪.

החל מאותו מועד ועד אשר יסיים ר' שירות חובה צבאי ישלם האיש לידי האישה עבור מזונותיו של ר' סך של 800 ₪.

החל מהמועד בו ימלאו לתאומות 18 שנה או סיימן בית ספר תיכון ועד למועד סיימן שירות חובה צבאי ישלם האיש לידי האישה עבור מזונותיה של כל אחת מהתאומות סך של 800 ₪.

מעבר לסך האמור יש לחייב את האיש לשלם מחצית מההוצאות הרפואיות החריגות ומחצית מההוצאות החינוכיות, לרבות שיעורי עזר ושיעורי הוראה מתקנת, ובלבד שיהיה אישור רפואי בדבר נחיצותן.

בשים לב להיקף החיוב במזונות הבן והיקף צרכיו, לרבות הצרכים שמדין צדקה, איני מוצאת מקום להורות על הפחתת המזונות המשולמים עבורו לאחר שימלאו לו 15 שנים.

צירוף מסמכים לסיכומים

69. כאמור, לסיכומיו צירף האיש מספר מסמכים, תוך שהוא מבקש, באופן משתמע כמובן, כי בית המשפט יקבלם כחלק ממכלול הראיות שהוגש (ראה, למשל, עמ' 6 סעיף 5 לסיכומי האיש)

70. אין צורך להכביר במילים לעניין זה, שהרי בשורה ארוכה של פסקי דין נקבע, כי הפרוצדורה של צירוף מסמכים לסיכומים (כאלה שלא הוגשו כראיות במהלך המשפט) שגויה מן היסוד ואף אסורה. כך, למשל, נקבע ברע"א 4481/90 ישראל אהרון נ' פרץ בן גיאת חב' להנצחה בע"מ, פ"ד מז(3) 427 (1993), בו נאמר (בעמ' 439):

"... פרקליט אינו רשאי להציג לבית המשפט בסיכומים מסמך שלא הוגש לבית המשפט במהלך הדברים הרגיל, ובא-כוחו של אהרון עבר על לאו מפורש זה".

71. האיש לא הסתפק בכך ואף זרע עובדות חדשות בסיכומיו (ראה, למשל, סעיף 64 לסיכומים) ולצורך זה לא בחל גם בניסיון להטעות את בית המשפט. נוכח חומרת הדברים אביא את הדברים כלשונם. כך, בעמ' 3 פסקה אחרונה מסכם האיש ואומר:

" לאור עדותה של התובעת - ישאל השואל לבטח הכיצד מתיישבת המסכנות הלכאורית המוצגת על ידי התובעת על העובדה כי התובעת נהגה לה כשנתיים בג'יפ מסוג פורשה בשווי של כמעט מיליון ₪, כפי שהיא בעצמה הודתה (ראה פרוטוקול הדיון מיום 24.9.07) - כאשר כיום נוהגת התובעת ברכב B.M.W חדש בשווי של כמעט חצי מיליון ₪ (טענה כי "קיבלתי מתנה") והפעם התקינה בו מערכת תאורת לילה ניאון סגלגלה מתחת לרכב, ועל ידיה החיצוניות של הדלתות, זאת לאחר שהחליפה לאחרונה רכב B.M.W אחר באותו שווי. עוד ישל השואל איזו "מסכנה" מרשה לעצמה לקבל "מתנה" סדינים בעלות של 7,000 ₪ (ראה פרוטוקול הדיון מיום 10.9.06, עמ' 8 שורה 5 - 6, וכן מיום 24.9.07, עמ' 95); ..."

בחינת הפרוטוקולים של הדיונים מצביעה ומלמדת כי, למעט העובדה שהתובעת הודתה, כי היא קיבלה במתנה סדינים בעלות של 7,000 ₪, לשאר העובדות הנטענות אין כל בסיס בפרוטוקולים הללו. כך, בעוד האיש, הסומך כאמור לעיל על עדותה של התובעת, טוען, כי זו היא, כביכול, הודתה שנהגה במשך **כשנתיים** ברכב מסוג "פורש", הרי בעדותה, בעמוד הפרוטוקול אליו מפנה האיש, היא מודה שנסעה ברכב זה **יומיים** בלבד. כך, לדבריה (פרו' הדיון מיום 24.9.07, עמ' 94, ש' 19 - 20): **"... כן נהגתי בג'יפ פורשה של חברי הטוב ... שנתן לי להשתמש ברכב ליומיים."** ושוב (בעמ' 96, ש' 4 - 7):

"ש. באיזה תדירות את מקבלת את הרכב שלו?"

ת. קיבלתי לצערי פעם אחת כשהוא היה בחו"ל והייתי צריכה להכניס את הרכב למוסך ולכן ביקשתי ממנו להלוות לי את הרכב ובאותם יומיים לא הכנסתי את הרכב למוסך והחזרתי את הרכב ונהנתי."

ואם לא די בזה אז באשר למכונת ה - B.M.W, יגעתי וחיפשתי בפרוטוקול אזכור כלשהו למכונת זו ולא מצאתי. אשר למילים המצוטטות כאילו נאמרו מפי התובעת **"קיבלתי במתנה"** בהתייחס למכונת, הרי אלו, אכן, נאמרו על ידה בפרוטוקול הדיון מיום 10.9.06 אליו מפנה האיש, אולם רק בהתייחסה לסדינים המוזכרים לעיל, וכדבריה:

"ש. נתן לך במתנה סדינים בסך של 7,000 ₪ בדים של פרטה?"

ת. אבל קיבלתי מתנה והמתנה נמצאת אצל ... בינתיים."

מובן, שאף התנהגות זו הינה בניגוד לדין ואין להידרש ל"עובדות" האמורות ואין לייחס להן כל משקל.

אשר על כן הנני מורה כדלקמן:

72. ניתן בזה פסק דין הצהרתי לפיו הכספים המופקדים בחשבון המשותף הינם בבעלות משותפת של בני הזוג. כל אחד מבני הזוג זכאי למשוך את מחצית הכספים המופקדים בחשבון האמור בצירוף פירותיהם.
73. על האישה לשלם לאיש סך של 38,962 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק החל מיום משיכת הכספים ועד ליום התשלום בפועל.
74. עתירת האישה לחלק מהכספים אשר היו מופקדים בחשבון בבנק הבינ"ל נדחית.
75. תביעת האיש למחצית המונויטין האישי והעסקי של האישה נדחית.
76. האיש ישלם לידי האישה דמי מזונות חודשיים עבור הילדים בשיעורים כדלקמן:
- 76.1 עד ליום 1.9.08 יהיה החיוב בדמי המזונות בשיעור שנקבע בהחלטה למזונות הילדים אשר ניתנה על ידי ביום 14.11.06, דהיינו סך של 6,750 ₪ לחודש.
- 76.2 החל מיום 1.9.08 יפחתו דמי המזונות והחל ממועד זה ישלם האיש לידי האישה סך של 5,600 ₪.
- 76.3 החל מיום בו ימלאו לר' 18 שנה ו/או עד לתחילת שירותו הצבאי יפחתו דמי המזונות והחל ממועד זה ישלם האיש לידי האישה עבור מזונות התאומות סך של 4,000 ₪.
- 76.4 החל מאותו מועד ועד אשר יסיים ר' שירות חובה צבאי ישלם האיש לידי האישה עבור מזונותיו של ר' סך של 800 ₪.
- 76.5 החל מהמועד בו ימלאו לתאומות 18 שנה או סיימן בית ספר תיכון ועד למועד סיימן שירות חובה צבאי ישלם האיש לידי האישה עבור מזונותיה של כל אחת מהתאומות סך של 800 ₪.
- 76.6 דמי המזונות המפורטים בסעיף 1 לפסק הדין יהיו צמודים למדד המחירים לצרכן כקבוע בהחלטה מיום 14.11.06.
- 76.7 דמי המזונות המפורטים בסעיפים 2 - 5 לעיל יהיו צמודים למדד המחירים לצרכן ויעודכנו אחת לשלושה חודשים ללא תשלום הפרשים למפרע. המדד הבסיסי לצורך עדכון דמי המזונות האמורים יהיה מדד חודש אפריל 2011.
- 76.8 בנוסף לדמי המזונות האמורים ישא האיש וישלם לידי האישה מחצית מכל

ההוצאות הרפואיות אשר אינן מכוסות על ידי הביטוח הרפואי הממלכתי ואשר יהיה אישור של הרופא המטפל בילדים בדבר נחיצותם וכן הוצאות חינוכיות חריגות אשר יהיה אישור של המורה המחנך או המורה המקצועי בבית הספר בדבר נחיצותן, לרבות ומבלי למעט, רכישת ספרי לימוד וציוד ראשוני לבית הספר בהתאם לרשימה המסופקת על ידי בית הספר במועד זה. בכל מקרה בו יתגלו חילוקי הדעות בין בני הזוג בשאלת זהותו של הגורם הרפואי והגורם החינוכי המטפלים הרי אז אלו יקבעו על ידי האפוטרופא לדין, עוה"ד עיינה אונגר לדין. שכן טרחת האפוטרופא לדין ישולם על ידי בני הזוג בחלקים שווים ביניהם.

76.9 תשלום חלקו של האיש בהוצאות המפורטות בסעיף 8 לעיל יהיה כפוף להצגת חשבונית מס ו/או אישור של הגורם הרלבנטי וישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק החל מהיום בו בוצע התשלום לגורם הרלבנטי ועד ליום התשלום לידי האישה בפועל.

76.10 פיגור בתשלום דמי המזונות ישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק החל מהמועד שנקבע לתשלום ועד לתשלום בפועל.

76.11 בשים לב לאופן ניהול ההליכים המשפטיים על ידי האיש, לרבות ובמיוחד אופן הגשת הסיכומים כמפורט לעיל, ובהתחשב בכך שרק חלק קטן ביותר ממכלול תביעותיו נענו הנני מורה, כי האיש ישלם לאישה הוצאות משפט בסך של 30,000 ₪ בצירוף מע"מ כחוק. הסך האמור יהיה צמוד למדד המחירים לצרכן החל מיום מתן פסק הדין.

77. התביעות בתמ"ש 22021/06, 22022/06, 22025/06 ו- 22028/06 תיסגרנה.

ניתן לפרסום ללא שמות הצדדים וללא פרטים מזהים.

ניתן היום, כ"ה אלול תשע"ב, 12 ספטמבר 2012, בהעדר הצדדים.

חנה ריש רוטשילד 22021/06-54678313

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה